

Α. Ο. Α. Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ Δ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Ιουλίου 1906

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 138 — 35

ΝΑΘΑΝΑΗ ΧΩΘΟΡΝ

Ο ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

— Μά την πίστιν μου, παρετήρησεν ὁ Ματθαῖος, ὁ νεαρός χωρικός, καθήμενος παραπλευρῶς τῆς μνηστῆς του, ἥς ἐκράτει τὴν χεῖρα. Ἡ ἄφεντιά σας ἔχει πολλὴν ὠραίους σκοπούς. Ἡ Ἄννα καὶ ἐγὼ ζητοῦμεν τὴν πέτραν διὰ τὸν ἴδιον λόγον.

— Σὺ! ἀνέκραξεν ὁ εὐγενὴς λόρδος, μετὰ κίνημα ἐκπλήξεως. Ἔχετε λοιπὸν ἀνάκτορον διὰ τὴν ἀναρτήσας ἐκεῖ!

— Δὲν ἔγω ἀνάκτορον, ἀπήντησεν ὁ Ματθαῖος, ἀλλ' ἕνα καθαρὸν καλυθᾶκι ὅμοιον μετὰ ὅσα εἶνε εἰς τὸ Κρουστάλλινο Βουνὸν. Ἡ Ἄννα καὶ ἐγὼ εἰμεθα ἀραβωνιασμένοι ἀπὸ τὴν περασμένην ἐβδομάδα καὶ ζητοῦμεν τὸν «Διαμαντένιον Βράχον» διὰ νὰ μᾶς φωτίξῃ τὰς μεγάλας βραδύαις τοῦ χειμῶνα. καὶ διὰ νὰ τὸν δεῖξωμεν εἰς τοὺς γείτονάς μας ἅμα μᾶς ἐπισκέπτωνται. Θὰ φωτίξῃ τὸ σπητάκι μας, θὰ ἠμποροῦμε νὰ βροῦμε καρφίτσα πεσμένη στὴ γωνιά καὶ τὰ παρὰθυρά μας θὰ λάμπουν ὡς νά-γαμε μεγάλη φωτιὰ ἀπὸ πεῦκα. Καὶ θ' εἶν' ὠραία νὰ ζυποῦμε τὴν νύκτα καὶ νὰ μποροῦμε νὰ βλέπωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Γενικὸν μείδιμα ὑπεδέχθη τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην τοῦ σχεδίου τοῦ νεαροῦ ζεύγους, ὡς πρὸς τὸν θαυμάσιον καὶ ἀνεκτίμητον λίθον, δι' οὗ μεθ' ὑπερφανεῖας θὰ ἐστόλιζε τὸ ἀνάκτορόν του καὶ ὁ μεγαλύτερος τῶν μοναρχῶν. Ὁ διοπτροφός, ὅστις εἰρωνεῖται κατὰ σειράν πάντας τοὺς παρακαθημένους, ἀφῆκε νὰ φανῇ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐκφρασίς κακεντρεχούσας χαρῆς, τῶστος ὡστε ὁ Ματθαῖος, μετὰ δυσαρρεσκείας του ἠρώτησε τί θὰ ἔκαμνεν αὐτὸς τὸν «Διαμαντένιον Βράχον».

— Τὸν «Διαμαντένιον Βράχον» ἀπήντησε ὁ Κυνικός, μετ' ἀπειρογράφτου περιφρονήσεως. Αἱ κουτσουροκέφαλε, δὲν ὑπάρχει τί εἰς τὸν κόσμον παρόμοιον πρὸς αὐτόν, in rerum naturae ἢ νομίζεις ὅτι διέτρεξα τρεῖς χιλιάδας λεύγας διὰ νὰ ἐλθῶ ἐδῶ καὶ νὰ σκαλώσω εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ καὶ νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου εἰς ὅλα τὰ σπήλαια διὰ νὰ κατορθώσω ἄλλο τι εἰμὶ ν' ἀποδείξω εἰς ὅσους δὲν ἔγουν ὅπως σὺ μυαλὸ ψαριῶν πῶς ὁ «Διαμαντένιος Βράχος» εἶνε μῦθος;

Ὁ λόγος ὅστις ἔφερε μέχρις ἐδῶ τοὺς πλείστους τῶν τυχοδιωκτῶν δὲν ἦτο βεβαίως ἡ ματαιοδοξία. Ἄλλ' ἡ ματαιοδοξία καὶ ἡ ἀσυνεσία τοῦ διοπτροφόρου ὑπερέβαινον κοτὰ πολλὴν τὰς τῶν συντρόφων του. Ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὧν ἡ φαντασία τείνει πρὸς τὰ ἐρέβη ἀντὶ νὰ ὑφουται πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ οἴτινες, ἂν ἤδυναντο νὰ σβέσωσι τ' ἀναφθίντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ χάριν ἡμῶν εἴδη, θὰ ἐθεώρουν τὸ πλῆρες σκότος ὡς τὸν λαμπρότερον τῶν θριάμβων των. Ἐνθὺ ὁ Κυνικός ὡμίλει, τινὲς τῶν παρακαθημένων ἐτόρμαζαν ἐπὶ τῇ ὄψει ἐρυθροπῆς φωταυγείας, ἥτις αἰφνης ἐφώτισε τὰ γιγαντιαία ὄρη καὶ τὴν κορλακώδη κροίτην τοῦ πολυκυμαίντου ποταμοῦ, φωταυγείας πολλὴ διαφόρου ἐκείνης ἣν ἐρριπεν ἡ πυρὰ των ἐπὶ τῶν κορυφῶν καὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων τοῦ δάσους.

Ἐπεισαν τὸ αὖς πρὸς τοὺς βόμβους τῆς βροντῆς, ἀλλὰ δὲν ἤκουσαν εἰμὴ ἀορίστως τὸν ἦχον καὶ ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς διότι ἡ θύελλα ἦτο μακρὰν των. Οἱ ἀστέρες, τὰ ὀρολόγια ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ, ἤγγειλαν τέλος εἰς τοὺς τυχοδιωκτὰς ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κλείσουν τοὺς ὀφθαλμούς των διὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν κατ' ὕπνον εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου».

Οἱ νεαροὶ σύζυγοι ἀπεσώθησαν εἰς τὴν μέλλον μεμακρυσμένην γωνίαν τῆς καλύβης. Ἐχωρίζοντο τῶν ἄλλων δι' εἶδους παραπετάσματος ἐκ κλάδων, ὑπομνησκόντος ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ ἀπέκρυψε ποτε τὴν πασάδα τῆς Βῦδας. Ἡ μετριόφρων κόρη εἶχε κατασκευάσει τὸ πρωτογενὲς ἐκεῖνο παραπέτασμα ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι συνωμιλοῦν. Ἐκκοιμήθη εἰς τὸ πλεῖρον τοῦ συζύγου της καὶ ἀμφοτέρω ἐξηγήθησαν τοῦ ὕπνου συγχρόνως, μετὰ πρῶστων ἀκτινοβολούντων ἀπὸ γλυκῆς μελιδάμα, καὶ καθίστων κατὰδὴλα τὰ ἀμοιβαία αἰσθήματα. Μόλις ὅμως συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἡ νεαρὰ σύζυγος, βλέπουσα ἀναμέσον τοῦ φυλλώματος, ἐνόησεν ὅτι ἡ καλύβη ἦτο ἐρημος.

— Σῆχω, φίλτατε Ματθαῖε, ἀνέκραξε ζωηρῶς. Οἱ παράξενοι σύντροφοί μας ἐφυγαν. Σῆχω ἀμέσως, ἀλλὰ θὰ χάσωμεν τὸν «Διαμαντένιον Βράχον».

Ὁ Ματθαῖος καὶ ἡ Ἄννα, πρυσευγηθέντες, ἐπρογεμάτισαν μετὰ τεμάχιον ἄστου καὶ ἀμέσως ἔπευσαν νὰ κινήσων πρὸς τὸ ὄρος.

Ἐφθασαν τέλος μέχρι τοῦ γυμνοῦ βράχου, τοῦ

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ

Ο ΑΓΧΙΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη ὀλοκαύτωμα τῆς βουλγαρικῆς θηρωδίας εἰς τὴν πόλιν εἰς ἣν ἐτάχθη, κραυγάζων τὸ «ἀποθάνωμεν ὡς Ἕλληνες» καὶ ἐνθαρρύνων τοὺς μαχομένους κατὰ τῶν βουλγαρικῶν λύκων ἀδελφοῦς.

ὁμοιάζοντος πρὸς μνημεῖον στηθὲν ὑπὸ γιγάντων εἰς ἀνάμνησιν γίγαντος ἀρχηγῶ. Ἐν τῷ στυγρῷ καὶ ψυχρῷ ὄρει τοῦτο οὐδὲν ὑπῆρχε ζῶον καὶ οὐδεμία βλάστησις, οὐδεμία ζωὴ ἐκτὸς τῆς ὑπαρχούσης εἰς τὰς δύο καρδίας των. Ἐἶχον ἀναρριπτόν δρόμον τοῦ Κόμβου. Ἄς ἐπιστρέψωμεν, ἀγαπητή μου, καὶ ἄς μὴ σκεφθῶμεν τὸν «Διαμαντένιον Βράχον».

— Δὲν εἶν' ὁ ἥλιος τοῦ μᾶς φωτίζει, εἶπεν ἡ Ἄννα ἐκπληκτος. Θὰ εἶνε μεσημέρι καὶ ἂν ἦσαν ἀκτίνες τοῦ ἡλίου θὰ ἤρχοντο ἀπὸ ἄλλου. — Ἄλλὰ παρατήρησε ἐπανελάθει ὁ Ματθαῖος μετὰ φωνὴν ἠλλοιωμένην. Ἡ λάμψις αὐξάνει ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Ἄν δὲν εἶνε ὁ ἥλιος, τί εἶνε λοιπὸν;

— Εἰμεθα γαμῆνοι, Ματθαῖε, εἶπε μετὰ λύπην,

Ἐνθὺ συνεπληροῦτο ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις τοῦ φαινομένου τούτου, εἶδον τὸν ἀντικατοπτρισμὸν ὕδατος εἰς ὀλίγα ἀπ' αὐτῶν βήματα καὶ εὐρέθησαν πρὸ τῶν ὀφθῶν λίμνης βαθείας, καθαρᾶς, λαμπρούσης, ἐκτεινομένης μετὰ τὴν ἡμερον ὠραιότητά της, ἐπὶ λεκάνης ἐσακαμμένης ἐν τῷ βράχῳ. Λάμψις φωτὸς ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της. Οἱ ὀδοιπόροι ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν ὅπως ἐνοήσουν πῶθεν ἐργεταί τὸ φῶς ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκλείσαν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς, τὸσφ ἐθαυμάθησαν ἐκ τῆς λαμπρόδος ἥτις ἤρχετο ἐκ βράχου τινὸς ὑπερκειμένου τῆς λίμνης· εἶχον τῷ ὄντι φθᾶσθ πρὸ τῆς μυστηριώδους λίμνης· εἶδον τὸ αὐτὸν τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου». Περιεπύχθησαν ἀλλήλους ἐμφοβοὶ διὰ τὴν κατάκτησίν των, διότι αἱ διαδόσεις ἐπὶ τοῦ πολυτιμοτάτου λίθου ἐπαγγέλλοντο ἤδη εἰς τὴν μνήμην των· ἤσθοντο ἑαυτοὺς ὑπὸ τὸ πέλαμα τῆς τύχης καὶ ἡ βεβαιότης αὐτῆ τοὺς ἐπλήρου τρούμου. Πολλάκις, κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν, εἶδον τὸν λίθον λάμποντα ὡς μεμακρυσμένος τις ἀστὴρ καὶ ἤδη ὁ ἀστὴρ οὗτος ἐρριπτε τὰς ζωηροτέρας ἀκτίνάς του ἐπὶ τῶν καρδιῶν των. Εἰς τὴν ἐουρότητα τῆς ωλογῆς ἥτις ἐφώτιζε τὰς παρεῖας των ἐφάνθησαν παραμειομορφόμενοι ὁ εἰς εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦδη ὅμως ἄλλο τι θέαμα προσείλκυσε τὴν προσοχὴν των. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ βράχου ἀκτινοβόως κάτωθεν τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου» ἦτο ἀνθρώπος τις μετὰ τοὺς βραχίονας τεταμένους, ὡς διὰ ν' ἀναοριχθῆ εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην ὡς διὰ νὰ καταπύξῃ ἐνὸς μόνου βλέμματος τὸ κύμα ὀλοκλήρον τοῦ φωτός. Ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἦτο ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος ὡς ἄγαλμα μαρμάρου.

— Εἶν' ὁ Ἐρευνητής, εἶπε σιγᾶ ἡ Ἄννα, σφίγγουσα σπασμωδικῶς τὸν βραχίονα τοῦ μνηστῆρός της. Ματθαῖε, εἶνε νεκρός.

— Ἡ ὑπερβολικὴ γὰρ τὸν ἐφόβουσεν, ἀπήντησεν ὁ Ματθαῖος τρέμων. Ἡ μήπως μόνη ἡ θεὰ τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου» φέρεται τὸν θάνατον;

— Ὁ «Διαμαντένιος Βράχος»; ἠκούσθη φωνὴ τις ὡς ὑλακὴ ὄπισθεν αὐτῶν. Ὁ μέγας μῦθος! Ἄν τὸν εὐρετε, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸν δεῖξητε.

Ἐστρέψαν τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον τὸν Κυνικόν, ὅστις ἐσπεύρει τὰ ὑπερμεγέθη δίοπτρα ἐπὶ τῆς ρινός του καὶ περιεστρέψε τὸ βλέμμα του πότε ἐπὶ τῆς λίμνης, πότε ἐπὶ τοῦ βράχου, πότε ἐπὶ τῶν μεμακρυσμένων ὄγκων τῶν ἄκμων, πότε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου», ἐνθὺ συγχρόνως ἐθαύνατο ὡς μὴ αἰσθανόμενος τὴν λάμψιν τοῦ λίθου, ὡς ἂν ἄπαντα τὰ πικρὰ εἴδη εἶχον συναχθῆ περὶ αὐτοῦ. Καίτοι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἀπαραμύλλου θησαυροῦ ἐσηματίζετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀπίστου τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σκιά, ὡς εἶχεν ἐστραμμένα τὰ νύκτα πρὸς αὐτόν, δὲν ἤδυναντο νὰ πεισθῇ περὶ τῆς λάμψεως ταύτης.

— Ποῦ λοιπὸν εἶνε ὁ μέγας μῦθος; ἐπανέλαβε. Σῆς προκαλῶ νὰ μοῦ τὸν δεῖξητε.

— Ἰδοὺ αὐτὸς! ἀνέκραξεν ὁ Ματθαῖος, ἐρωγισμένος ἐκ τῆς ἐπιμόνου ταύτης τυφλότητος καὶ στρέψων τὸν Κυνικὸν πρὸς τὸν φωτεινὸν βράχον. Βγάλετε τὰ κατρημένα αὐτὰ γυαλιὰ καὶ τότε θὰ τὸν ἰδῆτε.

Τῷ ὄντι αἱ χρωματισταὶ δίοπτρα καθίστων ζοφεῶν τὸ βλέμμα τοῦ Κυνικοῦ, ὡς ὁ φακὸς δι' οὗ βλέπει τις τὴν ἐκλείψιν.

Διὰ ἀποφασιστικοῦ κινήματος τὰς ἀφῆρσεν ἐκ τῆς ρινός του καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ «Διαμαντένιου Βράχου». Ἄλλὰ μόλις τὸ βλέμμα του τὸν συντήρησεν, ἐθαύε μεγάλην κραυγὴν, ἐγαμήλωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔφερε τὰς δύο γείδας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁμοί ὁ ἀτύχητος Κυνικός οὔτε τὸν «Διαμαντένιον Βράχον» ἐβλεπε πλέον, οὔτε ἄλλο τι ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχεν ἐθισθῆ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα εἰμὴ διὰ μέσον τῶν διοπτρῶν τῶν προσωρισμένων ὅπως καθίστων ὡρᾶν πᾶσαν λάμψιν ὡστε ἤδη μία καὶ μόνη ἀκτίς φωτός, πίπτουσα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸν ἐστέρησε τῆς ὀράσεως!

— Ματθαῖε εἶπεν ἡ Ἄννα, θλίβουσα αὐτόν, ἄς φύγωμεν.

Ἐλιποθύμησε, καὶ ὁ Ματθαῖος ἐγονάτισε περὶ αὐτὴν, τῇ ἐπαγγέριε καὶ ἐρριπεν εἰς τὸ μέτωπόν της σταγόνας τινὰς τοῦ ὕδατος τῆς μαγευμένης λίμνης. Ἀνέλαβε τὰς αἰτήσεις της, ὄρι ὅμως καὶ τὸ θάρρος της.

— Ναι, εἶπεν οὗτος, ἄς φύγωμεν ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν καλύβην μας. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης μᾶς ἀρκούν. Θὰ συνδαυλιζώμεν τὴν φωτιάν μας καὶ τὸ βράδν θὰ μᾶς φωτίξῃ. Ἄς μὴ ἐπιθυμήσωμεν ἄλλο φῶς ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ὅλας ὁ κόσμος.

τέρα της πέθανε όταν την έγένησε, ο πατέρας της λίγο έλειψε να πεθάνη από μια σφαίρα που φύτεψε στο στήθος του, οι φίλοι της πληγώθηκαν σε μονομαχίες, ο άνδρας της πέθανε πνιγμένος ολίγον ύστερα, αφού έπρότρεψε ένα όχληρόν με το ρεβόλβερ. Ούτω αυτή, ύστερα από κεραυνόβολον τύφλωσιν, προσεβλήθη από δεινόν νευρικών νόσημα' και μόλις από ολίγων μηνών τώρα ή είμαρμένη φαίνεται, ότι έπκυσε να την καταδιώκη.

Αί συμπτώσεις τας οποίας οι δεισιδαίμονες εφίσκουν μεταξύ ενός μικρού άπειυκταίου και μιας μεγάλης καταστροφής δεν έλειψαν από την ζωή της.

Ούτω, μίαν ήμέραν (όταν ήτο δεκαεπτά χρόνων), ενώ γύριζε από περίοδον έφιππότης, τὸ φόρεμά της πιάσθηκε από την όρπη της σέλλας, και αυτό το σχίσμα της φάνηκε κακός οϊωνός — πράγματι, όταν γύρισε σπίτι, έτρεξε στο γραφείο του γέροντος πατέρα της και τον βρήκε να πλέρη στο αίμά του. Άλλοτε, το άλογό της χάλασε την περιπατησιά του, και αυτό την έκαμε να προμαντεύση νέαν συμφοράν και πραγματικώς ή θεία της πού την συνώδεε σε όλα της τὰ ταξείδια απέθανε από δηλητηρίασιν. Άλλοτε, πού ένοσήλευε τον άνδρα της, είδε ένα ποτήρι με γιαιτρικό να πέση και να σπάση στο πάτωμα' και ή επιθανάτιος αγωνία του βαρώνου δε Ράδεν ήρχιζε.

Η βαρώνη τότε μου είπε: «Στόν θάνατο του πατέρα μου έλληρονόμησα μόνο χρέη. Ένας κατακλυσμός οικονομικός είχε καταπιή της περισσότερες περιουσίες στην Βρεσλαυίαν. Έπρεπε να κερδίσω διά την συντήρησιν τριών ατόμων. Είχα μάθη ίππασίαν από ένα αξιωματικόν του ίππικού· έτέθην εις έργον με τόν καθηγητήν Γκαίικ· αγόρασα τρία άλογα: ένα κέλητα ρωσσικόν, ένα καθαρό άραβικό και ένα βαρβάτο, και έφυγα διά την Ρίγαν. Περιμένα να βωθ εκεί ίπποδρόμιο πολυτελές, και βρήκα ένα θλιον παράπηγμα από πανί, όπου διήλυθη ένας Πολωνός ο οποίος, αφού ήξίωσε να μου δώση «ακρόασιν», μου έπρότεινε, ως μισθόν την συμβουλήν να μάθω να ίππεύω. Το βράδυ, αϊ άπαρχαί μου κατεχειροκροτήθησαν από το κοινόν και ο περίεργος ίμπρεσαόριος, άντι άλλης φιλοφρονήσεως προς την θριαμβεύουσαν ίπποδαμάστριαν του, της έζήτησε να ευχεσθηθή να του πουλήση, για λίγα ρούβλια, το καλλίτερο από τὰ τρία άλογά της! . . . Βρέθηκα στην άνάγκη να δεχθώ αυτήν την άλλόκοτη άγοραπωλησία και έφυγα διά την Πετρούπολιν, όπου κατά θεϊαν πρόνοιαν μ' έπροσέκαλεσε ο διευθυντής του Ίπποδρομίου Κινισέλλη. Εκεί, ή αντίζηλός μου βρήκε το μέσον να με κλέψουν το τέλειο γυμνασμένο άλογό μου, και αυτό με άνάγκασε να παρουσιασθώ με ένα γέρικο παληάλογο του ίπποδρομίου. Οι θαυμαστάί μου μου έστειλαν κάθε βράδυ, πλούσια πανέμορφα με ρόδα . . .

Β'. — Ένα ειδύλλιον πού άπολύγει εις τραγωδίαν.

Έφάνη τότε εις τον δρόμον της ζωής της ο βαρώνος Όσκαρ Βλαδίμηρος δε Ράδεν, υίός του ύποδιοικητού της Έσθονίας και της βαρωνίας του Κλείστ.

Έγνώρισα αυτόν την τρυμερόν παλληκαρζν, ψηλόν σαν γίγαντα, με στήθος βαρυτόνου, με μάτια άλλοτε γλυκά, άλλοτε μανιακά, με μουστάκι πυκνό, γέρι σιιθικό και φωνή οσομελωδική στην γυνικιά του, τόσο άγριωπή διά το κοινόν. Είχε περάση πολλούς τύπους, σκότωσε σε μονομαχία τίγρεις και ανθρώπους· έχρημάτισε περιηγητής, στρατιώτης, λοχιοπαικτης, νοσηλευτής, ήρωας, διασκεδαστής, κυνηγός, και έπρόσφερε στα πόδια της δεσποινίδος Βεϊς μίαν φήμην καρδιάς ατομήτου και γεννικίας, πνεύματος βιαιοπαθούς και ειλικρινούς. Παρητήθη από ύπολοχαγός του ναυτικού και έζήτησε την χείρα της νέας ίπποδαμαστρίας. Οί γάμοι έγερναν στην Εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης της Πετρούπολεως. Και ο τυροδιωκτικός αξιωματικός με την θελκτικόν άμαζόναν έζισαν ένα μυθιστόρημα άμυδιαίς στοργής του οποίου την διάρκειαν απέκοψε μόνος, ο θάνατος.

Όταν οι νεόνυμφοι έφθασαν στην Κοπεγχάγην, ο ύπολοχαγός Καστεντσιόλδ,

υίός ενός άρχιστρατήγου δανου, έχαιρε φήμην κατακτητού καρδιών εις τὰ σαλόνια και τὰ παρκακίνηια. Ένομίζε ότι του επιτρέπεται να φλυαρή και να ελευθεριάζη με κάθε ίπποδαμάστριαν. Έπηκολούθησε συνάντησις μεταξύ αυτού και της βαρώνης, αλλά του βαρώνου δε Ράδεν, κατά την όποιαν ο σύζυγος έλαβε κτύπημα διά σπάθης εις τον κρόταφον. Άλλά το κτύπημα ήτο άσήμαντον. Και ή βαρώνη προσεκαλείτο στο Παρίσι, πόλιν όπου τόσο καλλιτέχνη λαμβάνουν επίσημως το χρίσμά των.

Το Παρίσι, τότε, ήξερε από ίπποδαμαστρίας και από ίππασίαν. Ηξευρε να διακρίνη την καθ' αυτό ίπποδαμάστριαν από την άλλην την όρθην επάνω στο άλογο, πού εινε μζλλον άκροβάτις και έχει γυμνασθή στούς χορούς.

Έχειροκροτούσαν, σχεδόν παντού, λαμπρούς άστέρους της ίππασίας, ως την Άναν Φιλλιζ πού έκανε να καλπάζη το άλογο της προς τὰ όπισω, την Αιμιλίαν Λοσσέ και την Καμίλλη Βαλπεργ.

Είδα, μια μέρα, πού περνούσα δίπλα από έναν σιδηρόδρομο, τον φύλακα να κλείη τον δρόμο στην Καμίλλη Βάλμπεργ επειδή περνούσε ή ταχειά άμαζοστοιχία. Τότε ή άτρόμητος μικρή κέντησε το άλογο της και το έκαμε να πηδήση πεταχτό και εμπόδιο και φύλακα, μπροστά στα μάτια του θερμομαστου του τραινου.

Ο Βαρώνος και ή βαρώνη δε Ράδεν έφυγαν διά Μιλάνον και διά Τουρίνον. Μόλις έφθασαν ε' αυτήν την δεύτερη πόλιν, νέαι συγκληήσεις τους ευρήκαν. Ένας κύριος Ιταλός άρχισε να άπειυθύνη καθημερινά στη Βεατρίκη των ίπποδρομιών στίχους του Δάντη, διαλεγμένους με νόημα. Με όλον τον σεβασμόν του προς την ιταλικήν φιλολογίαν, ο βαρώνος δε Ράδεν έστειλε μάρτυρας εις τον αντιγραφέα του άρχαίου ποιητού, ύστερα μάρτυρας εις τους μάρτυράς του, ύστερα μάρτυρας εις τους μάρτυρας των μαρτύρων του. Εις τρόπον ώστε μονομαχία έπηκολούθησαν εις την πεδιάδα της Σούζης όπου ο κ. δε Ράδεν εκτυπήθη διά ξίφους, εις το τέλος δε κατέβαλε διά γρονθοκοπήματος ένα Φλωρεντινόν ευπατριδην, τον όποϊον έβαλε εις έπίμετρον να ύπογράψη ένα έγγραφον ομολογίας ότι δεν έφέρθησαν σύμφωνα με τού κανόνας!

Ολίγες ήμέρες μετά ταυτα, εις την Άόστην, ένας άνώνυμος έρριξε στην βαρώνη δε Ράδεν ένα μπουκέτο από τριαντάφυλλα άσπρα, κίτρινα και κόκκινα· αυτό το μπουκέτο έπεσε στα πόδια του αλόγου. Ποιος πειράχθηκε; Ο άνδρας; Οχι, το άλογο. Πήδησε έξω από το το περιζύμα και χωπητικώς μες τα καθίσματα. Δεν έπαθε τίποτε εκείνος πού έρριξε το μπουκέτο, αλλά μια κυρία πολυ ήλικιωμένη πού καθότανε στα καθίσματα της πρώτης σειράς.

Σημειώσατε, ότι το άλογο, διά το όποϊον μνήμην μόνον παραδέχονται ότι έχει, εινε έπιδεικτικόν και ζηλοτυπίας και ματαιοδοξίας. Ως προς την ήλιαν, έχει κανείς ν' άναφέρη χίλια άλλα εντός του προηγούμενου· ως προς την ματαιοδοξίαν, γνωστόν εινε, ότι πολλά άλογα ίπποδρομιών προθυμοποιούνται να δέχονται τὰ χειροκροτήματα μόνον διά τον εκυτόν τους, και όταν ζητούν επιμόνως να επαναληφθη ένα γύμνασμα, εινε πολυ δύσκολο να τὰ βγάλει από το λαμπρό ίπποδρόμιο διά να τὰ υπάγησιν στον άδοξον επαύλον.

Άπό την Άόστην, ή βαρώνη δε Ράδεν πήγε στην Λισσαβώνα. Εις το Κολοσσαϊον αυτής της πόλεως, εξετέλεσε διά πρώτην φοράν το άκροβατικόν εκείνο γύμνασμα, το όποϊον διηγείται ως εξής: «Ανάγκαζα το άλογο μου ν' άνασηκωνεται· όλόρθη στα πισινά του πόδια, έγερνα, έγώ, πίσω, όσο πού το κεφάλι μου άκουμπούσε στα πισινά του. Ο μεγάλος κίνδυνος αυτού του γυμνάσματος εινε, ότι το κέντρον της βαρύτητος μετατοπιζεται πολυ προς τὰ όπισω, και εινε κίνδυνος να πέση άνάσκελα και άλογο και άναβάτης. Άπ' αυτό το γύμνασμα έπαθαν όλοι όσοι το έδοκίμασαν, «Ενας άθλητής Πορτογάλλος, πού ήθελε να μιμηθη την βαρώνην δε Ράδεν, έσπασε τα δύο του πόδια στην πρώτη δοκιμή. Και εις αυτό το γύμνασμα ή καυμένη Αιμιλία Λοσσέ ευρε τον θάνατον. Το άλογο της και αυτής άνασηκώθηκε ύστερα από κληρονομόν· τα πισινά του πόδια κρεσσύθησαν από την κτηθεσαν ταχύτητα και έ-

λύγισαν, και άναποδογύρισε επάνω στην ίπποδαμάστριαν την όποιαν σχεδόν κατεσύντριψεν. Η βαρώνη καθημερινώς διεκύβευε την ζωήν της.

Γ'. — Ένας φόνος εις τὰ παριδικίνια

— Τότε, νομίζω, βαρώνη, ζαναβρήκατε τον ύπολοχαγόν Καστεντσιόλδ;

«Ένα λυπηρό χαμόγελο έπλανήθη στα χείλη της.

— Ναι, ζεφύρωσε εκεί έξαφνα, σαν τον διάβολο. Ημεθα στο Όπόρτο. Άφήσαμε το Όπόρτο. Καλά. Ξαναβρίσκουμε τον πείσμονα Δανόν στην Βαρκελώνη. Ο κ. δε Ράδεν ρώτησε διά δεύτερη φορά αυτόν τον άκούραστον διώκτην με τί πρόθεσιν τους άκουσθεϊ. Ο Καστεντσιόλδ απήτησε, ότι άφανισμένος από τὰ χρέη, έπιθυμεί θέσιν στο ίπποδρόμιον. Ο βαρώνος εύπιστος όσον και βιαιοπαθής, έδωκε πίστιν εις αυτήν την μωρολογίαν, άλλ' έγώ διά να λυρωθώ άπ' αυτό το φάντασμα, έζήτησα να έγρασθώ στην Γαλλία.

Ο διευθυντής του ίπποδρομίου του Κλερμόν-Φερράν μου έγραψε, ότι με προαναγγέλλει, και ο πρώτος πού βρήκα, το βράδυ της πρώτης μου παραστάσεως, θρονιασμένον στα καθίσματα της πρώτης σειράς, με στολή αξιωματικου Δανου, ήτο ο ταξειδιώτης Καστεντσιόλδ.

Έδω ή φωνή της διηγουμένης ώχρίασεν.

— Όλοι τον θυμούνται εκείνη την τραγωδία του Τίρκου του Κλερμόν-Φερράν οτε έμεισολάβησε ένα διαλέμμα άματηρόν εις το ίπποδρόμιον· ο βαρώνος δε Ράδεν, τον όποϊον ο Δανός αξιωματικός φοβερίζει με το μπαστούνι, του άδειασε στο στήθος της εξη σφαίρες του περιστρόφου του. Βωβοι και απολιθωμένοι από την φρίκην, οι δύο άνδρες στέκουν άκίνητοι ο ένας απέναντι του άλλου, ύστερα ο άτυχής διώκτης ζητεί προτού άποθάνη το πορτραίτο εκείνης, εις την όποιαν δεν μπόρεσε ποτέ να εκδηλώση τὰ αισθήματά του. Ύστερα, έπηκολούθησε ή σύλληψις του συζύγου. Το δικαστήριον του Ρίμα τον εκήρυξε εις νόμιμον άμυναν, και οι ένορκοι τον ήθώασαν... Άλλ' ως τὰ ξεχάσαμε αυτά· ή ζωή εξακολουθεϊ.

«Βραδυές θριάμβων έπακολουθούν. Στο ίπποδρόμιο του Κλερμόν, ύστερα στο Φολίμπερζερ των Παρισίων. Έγώ εξακολουθώ ν' άνασηκώω το άλογο μου, όπως τὰ σκυλιά πού στέκουν σουζα. Ένα βράδυ, εν τούτοις, έπεσα και άναποδογύρισα και το άλογο μου, άλλ' ως εκ θύμικτος την γλύτωσα. Ο τότε διευθυντής κ. Μαρσάν ένομισε ότι ούτο πού έκαμα ήτο κόλπο ίππευτικό, και μου έπρότεινε από καρδιάς να με κρατήση ένα εξαμήνον διά να πέφτω κάθε βράδυ.»

Δεν είχε πλέον την προ όλίγου άχρου φωνήν, αϊ άκαμνήσεις της την εξωήρευον και έγώ, της ύπενθύμιζα τας ήρωϊδας της ίππασίας πού έθανατώθησαν στα τραγικά γυμνάσματα τὰ όποϊα το κοινόν θεωρεί ως παιδιάν.

Πόσκι ίπποδαμάστοι: έχάθησαν παρομοίως, στο άνθος της δόξης των! . . .

Είδα ένα βράδυ μίαν γυμναστριαν να τρέχη επάνω σε δύο άλογα εν των όποιων το ένα έξαφνα γονάτισε· τότε εκείνη έπεσε με το κεφάλι κάτω. Οί άνθρωποι του ίπποδρομίου έρριξαν επάνω της τους μανδύας των και την πήραν έξω. Ο διευθυντής έπληροφόρησε το κοινόν ότι συνέβη ένα μικρό έπεισόδιον· και το ίπποδρόμιον γέμισε άμέσως από ένα σμήνος θορυβωδών κλάουν με παρδαλά φορέματα. Η γυμναστρια έχει μείνη νεκρά στον τόπο.

Η βαρώνη Ζέννη δε Ράδεν εξηκολούθησε κατά σειράν επί πολλές βραδυές το αξιουθακαστόν της γύμνασμα του να γέρνη όπισω στην ράχην του αλόγου και λέγουν ότι ούτω της ήλθει ή έγκεφαλική αιμορραγία, ή όποία άργότερα έμελλε να της προσβάλη τὰ όπτικα νεύρα.

Ύστερα έπικιζε στο θέατρο Σατελε τον ρόλον του Μαζέεππα εις τούς «Πειροτάς της Σαβάννης» ήτο ίππικησική ήλιγγιώδης, και εκινδύνευε να κητακυντριβη κάθε βράδυ.

Στην Βιέννην, ζαναήρησε τὰ επικινδύνα γυμνάσματά της· άλλ' οι μουσικοί, κηταφοβισμένοι, δεν ήθελαν να παίζουν, από φόβου μήπως δεχθούν στην μέση της όρχήστρας των και άλογο και άναβάτην.

Στο Βερολίνον, ο άνδρας της απέθανε,

και πρέπει να το όμολογήσωμεν ότι ή άπελπισία της γυναικός του ήτο ίση προς την ευγένειαν της πίστεώς της. Πτωχέ βαρώνε! Και από την τρεμουλιαστή φωνή της έννοώ, αισθάνομαι, ότι τον αγαπζ άκόμεν.

— Και ο Ξαρτάς; ήρώτησα αποτόμως.

— Ο Ξαρτάς, το καυμένο το ζώο!

Ο Ξαρτάς, με το μυστηριώδες εκείνο προκίσθημα των κητωπύρων μες άδελφών, άνέκαθεν με ύπερεκατώρευε και με ύπήκοε. Είχε τυφλωθη πρην από έμένα... Η έντονος λάμψις των ήλεκτρικών φωτων του άφήρεσε την όρασιν, άλλ' ήτο τόσον τέλεια γυμνασμένος, ώστε ο πλέον προσεκτικός παρατηρητής δεν θα το ένοιούσε. Στην Πράγα, στην Βουδαπέστη, στην Μαλάγα, στην Βαλεντία, τον είχα πάρη μαζί μου αυτόν τον πιστό σύντροφο. Έβρισσε στο χέρι μου την ήμέρα...

— Την ήμέρα της καταστροφής στην Νίκια, είπα διά να βοηθήσω, με σιγανή φωνή.

Μου άπήτησε με ένα και άποθεθρημένον. Δεν είχε πλέον θάρρος, ή πτωχή. Και ο καθηγητής Ρωμάνης ο όποϊος ήτο παρών μου έννευσε ότι δεν μπορεί πλέον να μιλήση.

Πως έπήλθε ή καταστροφή; Ο άναγνώστης θα επιτρέψη να αντιγράψω λίγες γραμμές από την διάλεξιν πού έκαμα την 11 του περατμένου Άπριλίου εις την αίθουσαν των γεωπόνων.

Διότι μετά το τραγικόν βράδυ από το όποϊον εξώπησε τυφλή, άρρωστη, πτωχή, έρημη, ή βαρώνη, πού χθές άκόμεν εκυριαρχει, έπεσε εις τρυμεράν ένδειαν. Η πριγκηπέσσα του Βελγίου άπεφάσισε να δώση μίαν ευεργετικόν συναυλίαν ύπερ αυτής και να την παρουσιάση ως τραγωδιστριαν τυφλήν.»

Αυτής της επανόδου έπρεπε να προηγηθη μία σύστασις προφορική, της οποίας παρέχω εδω το κείμενον, και την όποιαν άπήγγειλα με άκραν συγκίνησιν ένώπιον κοινου μη δυναμένου να κρατήση τὰ δάκρυά του.

Κυρίες και Κύριοι,

«Ένα βράδυ έορτής εις την Νίκιαν, μια ίπποδαμάστρια ώραία, ως άρχαγγελος θουο και κένταυρος, και τομηρά σαν κατακτητής ένων, έσήκωσε όρθιον το άλογο της προ του εκθάμβου κοινου. Τα θεωρεία ήσαν γεμάτα από κυρίας λαμπροφορεμένες και άνθη. Στέφανοι δάφνης έπεσαν σαν βροχή άπ' όλα τα μέσα του ίπποδρομίου στο μέτωπο της ήρωϊδας. Ο ένθουσιασμός εξέστα εις ζωηράς ανευφημίας. Τον έβλεπε αυτόν τον θρίαμβον, ή άτάραχος γυμναστρια, και την έντύπωσιν του την έπήρη μαζί της στο προσκέφαλό της.

Και το πρωϊ της άλλης ήμέρας, όταν ζύπησε, το φως του ήλιου φώτιζε την κάμαρά της, και αυτή ρωτούσε την καμαρία της διατί, αν ήμέρωσε, δεν τραβζ της κουρτινες και διατί, αν εινε άκόμεν νύκτα, άφνειε το φως στυστό... Τα ζωηρά μάτια της είχαν σβύσει, και διά παντός... Μια αϊφνίδια συμφοράσις αίματος στο κεφάλι είχε διαρρήξει τον αμφιβληστροειδή χιτώνα και το όπτικόν νεύρον.

Εν τούτοις, το ίδιο βράδυ, ή ίππική πανήγυρις ζαναήρηζε το ίδιο ανθηρόν κοινόν, το ίδιο καταρωτον ίπποδρόμιον, τα ίδια θριαμβευτικά γυμνάσια. Η τυφλή νέα ήρτηε να την οδηγήσουν στην κονίστραν, κέντησε με παράφορον όρμην το άλογο της· και το τυφλό άλογο με την τυφλήν γυμναστριαν ρίχθησαν άπελπιστικά στο πρώτο εμπόδιον πού έτυχε μπροστά των.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

Έρρόδιος ή ανατολή και ημερών ή δύσι.
Πάν τὰ πουλάκια 'ς τες βοσκές κι' ή ώμορφη 'σ
[τη βρύση,
Βγαίνω κι' έγώ κι' ο μαυρός μου με τὰ λαγωνικά
[μου.
Βρίσκω μια κόρη πώπλενε σε μαρμαρένια γούρνα,
Την χαιρετάω, δεν μου μιλεί, της κρένω δεν μου
[κρένει.
Κόρη, για βάλε μας νερό, την καλή μοίρα νάχης,
Να πω κι' έγώ κι' ο μαυρός μου και τὰ λαγωνικά
[μου
Σαράντα σκύλους έβαλε, στα μάτια δεν την είδα,
Κ' επάνω 'ς τούς σαράντα δυο τη βλάπω σακρωσμένη.
«Γιατί σακρωζεις λιγερή και βαρυναστενάζεις;
Μήνα διψας, μήνα πεινάς, μήν έχεις κακή μάνα...»
«Μήτε πεινώ, μήτε διψώ μήν έχω κακή μάνα...
Είνε μου, κι' αν έδακρυσα κι' αν βαρνιαστενάζω,
Τον άνδρα 'χω στη ξενητιά, έδω και δέκα χρόνους.
Κι' ακόμα τρεις τον καρτερώ, πέντε τον παντεχάινω,
Κι' απε θα κόψω τὰ μαλλά, κάλόγρηνα θα γένω,
Θα πάγω σ' έρημα βουνα να στήσω μοναστήρι,
Έκειόν να τρώη ή ξενητιά κι' έμε το μαύρο ράσο...»

ΛΑΪΚΑ

Ο Κασίδης

Μία φορά ήταν ένας κασίδης και προσεπάθε με κάθε τρόπο να κρύπτη το ελάττωμά του.

Είς όλην τήν ζωήν του δέν είχε πάει στην Έκκλησίαν διά να μὴν στέκεται ἀσκεπής και μόνον όταν ή κασίδα του είχε γεράσει ἀπεφάσισε πλέον να υπάγη μίαν ήμέραν να λειτουργηθή και στο τέλος να ξεμολογηθή. Μόλις μπήκε μέσα εβγαλε το καπέλο του κατ' ἐκείνην τήν στιγμήν έτυχε ο παπάς να λέγη. Μετά φόβου Θεοῦ πίστεως... Κ' έπειτα να φωνάζη ο ψάλτης --είδομεν το φῶς το ἀληθινόν...

—Είδες τόν κακό σου τόν καιρόν, παλιάνθρωπε, άπαντᾷ ο κασίδης και φεύγει από τήν Έκκλησίαν νομίζοντας, ότι ο ψάλτης το είπε για τήν κασίδα του.

Έστάλη υπό του κ. Γ. Μαυροῦρα

Τραπεζοντία παροιμία

Είς τήν Τραπεζοντία υπάρχει ή παροιμία «Πολλά μὴ λέγνντες τσακούνταν» τά μέσα σ' δηλ. πολύ μὴ λεπτυνῆς διότι σπαῖ ή μέση σου, λεγομένη επί των θελώντων να μιμηθῶσι τούς άλλους κατά τήν τρυφήν και τήν πολυτέλειαν κτλ. και κινδυνεύοντων και γελοιοι να γείνουν κτλ.κτλ.

Πρόεκυψε δὲ ή παροιμία αὕτη εκ του εξῆς μύθου. Ηθέλησέ ποτε το σίτινον ἄλευρον να μεταβῆ εις προσκύνησιν του ἁγ. Γάβρι. Είπε λοιπόν εις το καλαμποκίσιο τοιοῦτον: «Έως να επιστρέψω, σύ γίνου ψωμί, φρατζόλα, κουλουρι, παντεσπάνια και μακαρόνια!» Τὸ δὲ καλαμποκίσιον ἄλευρον ἠρώτησε να γίνω και καταίφι: «Όχι, ἀπεκρίθη: «πολλά μὴ λέγνντες τσακούνταν τά μέσα σ'».

Π. Σ. Σ. Πειραιεύς

Η Άδελφοποιία

Ημεῖς οἱ κατ' ἀγρούς και εν τοῖς χωρίοις διαβιούντες ἀκούομεν σήμερον σπανιώτατα πολλούς ν' ἀποκαλῶσιν οἱ εις τὸν ἄλλον «ἀδελφοποιτὸν» βλάμη-μπουραζέρη-μπραζέρη τούς γονεῖς τούτων, «σταυροπατέρα, σταυρομάννα, τούς ἀδελφούς και ἀδελφάς «σταυραδερφὸ και σταυραδερφή», τὰς συζύγους «σταυροσύφη» και τὰ ἄρρενα τέκνα «σταυρογυιούς».

Και αἱ μὲν προσηγοῖται «Βλάμη» Μπουραζέρη—Μπραζέρη, ὡς λέξεις ἀλβανικαὶ σημαίνουσιν ή μὲν πρώτη τὸν ἀδελφοποιτόν, ή δὲ Μπουραζέρη—Μπραζέρη ἔνωσιν ή σύνδεσμον ἀνδρείων, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν οἱ πολλοὶ υπό τίνος συνθήκας ἐδημιουργεῖτο ή ἀδελφοποιία, και ποῖοι δεσμοὶ νέοι ἐδημιουργοῦντο ἀμέσως μὲν μεταξύ των δια τούτης συνδεομένων, ἐμμέσως δὲ πρὸς τὰ μέλη των οἰκογενειῶν και ἀδελφοποιτῶν.

Ἄνευ ἀναδρομικῆς ἐρευνῆς πρὸς τὸ παρελθὸν περὶ τῆς ἀδελφοποιίας, ἥτις κυρίως ρωμαϊκὴν ἔχει τήν καταγωγήν, αὕτη δια των αἰώνων, και δὴ κατά τούς χρόνους τῆς δουλείας, μετεδόθη και παρ' ἡμῖν κυρίως μεταξύ των ὀρεσιβίων και ἀδουλώτων ἀρματωλῶν και κληρῶν, οἵτινες ἐλλείπει παντός ἄλλου δεσμοῦ συγγενείας και δὴ τῆς ἐξ αἵματος τοιαύτης, προσέφευγον εις τήν δι' ἱερολογίας ἀδελφοποιίαν, δημιουργοῦντες ἰσχυρούς και ἀρρήκτους δεσμούς, δεσμοὺς ἀλληλεγγύης, ὡσεὶ οἱ διὰ τούτης συνδεόμενοι ἴσαν ἐξ αἵματος ἀδελφοί. Ἐφ' ὅσον γινώσκουμεν ή ἀδελφ. ποιία δέν περιερίεζε μόνον μεταξύ Ἑλλήνων χριστιανῶν ἀλλά και μετ' Ἀλβανῶν μουσουλμάνων τὸ θρησκευμ., ἀποκλειομένου παντός ἄλλου μουσουλμάνου διότι παραδείγματα ἀδελφοποιίας Ἑλλήνων μετ' Ἀλβανῶν μὴ χριστιανῶν ἔχομεν τὸ του Θεοδώρου Κολοκωτρῶν μετὰ του Ἀλῆ-Φαρμάκη, του Λάλα και του Γιαννάκη Εἰκη ή Διοβουινιώτου ἀρματωλοῦ τῆς Βουτουνίτης μετὰ των ἀλβανῶν Μουσταμπεη και του ἀδελφοῦ τούτου Κροσούλμπεη, ὡς τελευταίαν δὲ ἀναλαμπήν τῆς ἀρματωλικῆς αἰγλης δια τῆς ἀδελφοποιίας, δυνάμεθα να ἀναγράψωμεν, τήν ἐν Ἄστρει συντελεσθεῖσαν κατὰ τήν συγκρίτησιν τῆς ἐκεῖ Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, μεταξύ των ἡμετέρων Π. Γκα-

τράκου, Μάρκου Βότζαρη και Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου.

Νύκτωρ και λάθρα μετὰ προσυνηνῶσιν οἱ μέλλοντες ἀδελφοποιτοὶ και ὄρμου τήν ἡλικίαν μετέβαινον εις ἐξοχικόν τινα κόν, και ἐλλείπει τοιοῦτου εις τι ἐρεπιωμένον «ἐρμουκλήσι» ἔθνα ἀπρακτικῶς πλὴν των ἀδελφοποιτῶν εἶχε μεταβῆ ὀλίγον τι πρότερον ἱερεῖς, παρκαλοθυόμενος υπό κόρης μικρῆς τήν ἡλικίαν 5—6 ἐτῶν και τούτο εκ προνοίας, διότι ή ἀδελφοποιία ἐπρεπε κατὰ κινῶνα να τηρηθῆ ἀπόρητος πρὸς τούς πάντοτε φιλοπότους Τούρκους, ἂν μὴ και πρὸς τούς Ἑλληνας Προεστῶτας ή Κοτσαμπάσηδες οἵτινες οὐχί σπανίως ἴσαν οἱ ἀπηνέστεροι διώκται των ἀρματωλῶν ή κλεφτῶν. Ἐν τῷ ἐξοχικῷ κῶψ ή ἐρημοκκλησίῳ συναντῶμενοι οἱ ἀδελφοποιτοὶ μετὰ και τῆς ἀδελφοποιίτης κόρης, μικρῆς ἡλικίας, ἀσκεπτεῖς ἠεροῦντο τὰς συνήθεις εὐχῆς ψαλλομένης παρὰ του ἱερέως φέρντος ἐπιτραχήλιον, φελόνιον και τήν τιμίαν ζώνην, κατόπιν δὲ λαμβάνοντες ἀνὰ χεῖρας τὰ ἱερὸν Εὐαγγέλιον και ψάλλοντες τὸ κατὰ τὸν ἔσπερινόν τῆς Τετάρτης τῆς Μεγάλης ἐβδομάδος ζῶμενον τροπάριον «Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ δεσποζόντι των ὄλων

φειλον ἐν καιρῷ γάμου τῆς ἀδελφοποιίτης να συνεισφέρωσι πρὸς δημιουργίαν προικὸς τούτης.

Εὐλόκατρον. I. Π. Σταματόπουλος

Πολύ κουρασμένος.

Μίαν φοράν ἦτο εις μοναχὸς, ὅστις ὁσάκις τὸν ἐζήτηι ὁ ἡγούμενός του, παρεπονεῖτο ότι ἦτο κατὰ κόπος. Ὁ ἡγούμενος μίαν ἡμέραν χάσας τήν ὑπομονήν, ἠρώτησε με θυμὸν τον μοναχόν, διατί παραπονεῖται πάντοτε και λέγει ότι εἶνε κουρασμένος. Ἄγχι ἡγούμενε, ἀπήντησεν ὁ μοναχός, ἔχω κάθε ἡμέραν πολλὰς ἐργασίας, ἀκούσατε: Ἐγὼ δύο ἱερακκς τούς ὁποίους προσπαθῶ να κρατῶ δεσμίους και να ἐξημερώνω. Ἐγὼ δύο λαγωούς, τούς ὁποίους φυλάττω δια να μὴ φύγουν. Ἐγὼ δύο βοῦς, τούς ὁποίους πρέπει να ἐπιβλέπω δια να ἐργάζωνται. Ἐγὼ ἓνα λύκον, τὸν ὁποῖον ὀφείλω να προσέχω δια να μὴ βλάψῃ κανένα. Ἐγὼ ἓνα λέοντα και προσπαθῶ να τὸν κατὰ κράτος. Ἐγὼ τέλος ἓνα ἀσθενῆ, τὸν ὁποῖον πρέπει να περιποιούμαι. Ἀὐτὰ δὲν γίνονται ἀγχαπητέ μου, του ἀπήντησε γελῶν ὁ ἡγούμενος. Εἶνε δυνατόν να ἐκτελῆ τις τόσας πολλὰς ἐργασίας. Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ θρηιτρο-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Η ΠΑΡΟΣ

ἐαντιὸς Χριστῷ ἀναθέμενοι, ὠραίους πόδας ἐξαιενίζοντο εὐαγγελιζόμενοι πᾶν εὐρηγῆν». Ψαλλομένου του ἔσματος τούτου, ὅπερ ἄλλως ἐπανελαμβάνετο πολλάκις, ἀνὰ εις προσερχόμενοι οἱ ἀδελφοποιτοὶ, ἠσπάζοντο τὸ Εὐαγγέλιον, κατόπιν τήν δεξιὰν του ἱερέως ὅστις ἐφίλει. ἕκαστον εις τὰς παρειὰς και ἐλάμβανον θέσιν ἰστάμενοι δεξιᾷ του ἱερέως, ἕκαστου νέου ἀδελφοποιτου μετὰ τὸν ἀσπασμὸν του Εὐαγγελίου και τῆς χειρὸς του ἱερέως ἐναγκλιζόμενου και φιλοῦντος εις τὸ στόμα πάντας τούς ἀδελφοποιτούς ὡς και τήν μικρὰν ἀδελφοποιίην ἥτις πρώτη μετὰ τὸν ἀσπασμὸν του Εὐαγγελίου ἴστατο εις τὰ δεξιὰ του ἱερέως ή μάλλον ἐκχατάζετο εις τὰς ἀγκάλας ἐνὸς των ἀδελφοποιτῶν. Διακρούντος του μεταξύ των ἀδελφοποιτῶν ἀσπασμοῦ πάντες οὔτοι συνεδέοντο ἐξωτερικῶς δια διὰ κοινῆς ζώνης προσδεδεμένης εις τὸ ἄκρον τῆς τιμίας ζώνης του ἱερέως, μεθ' ὃ, συντελεσθεῖσας τῆς ἀδελφοποιίας, ὁ ἱερεὺς ἀνεγίνωσκε τὰς συνήθεις εὐχῆς τῆς ἀπολύσεως, και οἱ ἀδελφοποιτοὶ περιχαρεῖς και ἀληθῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους ἀπεχώρουν εις τὰ ἴδια, και οὐαί εις τὸν τολμήσοντα να διαπράξῃ οἰονδηῖοτε ἀδικημα, εἴτε κατ' ἀδελφοποιτου ή κατὰ μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτου, διότι πάντες οἱ ἀδελφοποιτοὶ, τὸ καθ' ἐνὸς τούτων ἀδικημα, ἐθεώρουν και ἴδιον κατ' αὐτῶν ἀδικημα.

Τὸ ἔθιμον τῆς ἀδελφοποιίας ἐξέλιπε τούλαχιστον ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι μετὰ τὸ νέον πολιτικὸν καθεστῶς τὸ 1864, διότι εις τὰ δύο ποδ τούτου ἔτη, ἔτη ἐθνικου σάλου και ἀναρχίας, ἀπαντῶμεν τὸ ἔθιμον ἐν ἀκμῇ μεταξύ των λαϊκῶν τάξεων, αἵτινες ἐν τούτῳ ἐδημιούργησαν σθεναρὰν ἀμυναν ὑπὲρ τῆς δημοσίας τάξεως.

Συμπληρῶ τὰ περὶ ἀδελφοποιίας προσθέτων, ότι ὁσάκις ἐλάμβανον μέρος εις ταῦτην και Ἀλβανοὶ μὴ χριστιανοὶ, οὔτοι ἀδιαφόρως εἶχον δια τὸν ἀσπασμὸν του Εὐαγγελίου, πάντες δὲ οἱ ἀδελφοποιτοὶ ὡ-

φεῖον; ἐγὼ δὲν τὸ βλέπω!» Καὶ ὅμως, ἀπήντησεν ὁ μοναχός, σῆς εἶπον ὅλην τήν ἀληθειαν. Οἱ δύο ἱερακκς εἶνε οἱ δύο ὀφθαλμοί μου; περὶ των ὁποίων πρέπει να φροντίσω, ἵνα μὴ στρέψωσι και ἴδωσί τι, τὸ ὁποῖον θὰ με προτρέψῃ να πράξω ἀμαρτίαν. Οἱ δύο λαγωαὶ εἶνε οἱ δύο πόδες μου, τούς ὁποίους πρέπει να ἐμποδίσω του να τρέχωσιν εις τὰς ἡδονὰς και εις τήν ὄδον τῆς ἀπωλείας. Οἱ δύο βόες εἶνε αἱ δύο χεῖρες μου τὰς ὁποίας πρέπει να ἐπιβλέπω δια να ἐργάζωνται. Ὁ λύκος εἶνε ή γλώσσα μου τήν ὁποίαν ἀνάγκη πάντοτε να χαλινώνω. Ὁ λέων εἶνε ή καρδιά μου, κατ' αὐτῆς διεξάγω πάντοτε σφοδρὸν πόλεμον. Ὁ ἀσθενῆς τέλος εἶνε τὸ σῶμά μου, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε κρῶναι, ἄλλοτε θερμαίνεται, ἄλλοτε πεινᾷ, ἄλλοτε διψᾷ, ἄλλοτε ὑγιαίνει, ἄλλοτε ἀσθενεῖ. Ἐν συντόμῳ δὲν εὐρίσκειται εις τήν αὐτὴν πάντοτε κατάστασιν, ἀλλ' εἶμαι ἡναγκασμένος να τὸ προσέχω και περιποιούμαι. Πάντα ταῦτα με κουράζουσι καθημερινῶς, ἄγχι ἡγούμενέ μου.

Έστάλη υπό του κ. Γ. Ν. Τζώνη.

Τοῦ θεριῦ ή κουφάλα

Εἰς τὸ χωρίον Καλαμαῦκα του δήμου Ἄνατολης τῆς ἐπαρχίας Ἱεραπέτρου και εις ἀπόστασιν ἡμισείας περίπου ὄρας ἀπὸ του χωρίου εὐρίσκειται «Τὸῦ θεριῦ ή κουφάλα». Ὁ θέλων να ἐπισκεφθῆ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔπος πρὶν ἀκόμη φθάσῃ εις αὐτὸ διέρχεται ἀπὸ τὸ «Κερκλοβρῦσι» τὸ ὁποῖον εἶνε πηγὴ, ὡς και τὸ ὄνομά του δηλοῖ, τὸ ὕδωρ ἐξέρχεται ἄφρον ἀπὸ τὰς ρίζας μεγάλου τινὸς πλατάνου. Σημειωτέον ότι τὸ ὕδωρ τούτου εἶνε τῶσον ψυχρὸν ὡστε εἶνε ἀδύνατον να κρατήσῃ τῆς ἐντὸς ἔστω και ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὄρας τήν χεῖρά του, οἱ πίνοντες δὲ εκ τούτου αἰσθάνονται τούς ὀδόντας αὐτῶν να πονοῦν εκ τῆς ψυχρότητος.

Εἰς ὀλίγην δὲ ἀπὸ τὸ Κεραλοβρῦσι ἀπόστασιν ἀπαντᾷ τις του θεριῦ τήν κου-

φάλα, ἥτις εἶνε σπήλαιον, πλῆσιον του ὁποίου διέρχεται ποταμὸς και οὐτινος τὰ δένδρα και οἱ θάμνοι φράσσουσι δὴν εἰσοδον του σπηλαίου.

Ἡ εἰσοδος τῆς «κουφάλας του θεριου» εἶνε ἴση περίπου πρὸς τὸ στόμιον μεγάλου κλιβάνου, ρίπτων δὲ τις ἐντὸς τὸ βλέμμα διακρίνει τήν μαύρην του σπηλαίου ὀπήν προχωροῦσαν πρὸς τὰ κάτω και ἐξαφνιζομένην ἐντὸς του σκότους. Ὅτι δὲ τὸ σπήλαιον τοῦτο προχωρεῖ εις ἀρκετὸν βάθος και εις μεγάλαν ἀπόστασιν ἀποδεικνύεται εκ τούτου, ότι ρίπτων τις λίθον ἐντὸς τῆς ὀπῆς, ἀκούει τὸν δοῦπον κυλιόμενον και προχωροῦντα εις μεγάλην ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπόστασιν. Ἐντὸς του σπηλαίου και παρὰ τήν εἰσοδον σχηματίζεται μικρὸν τι ἐπίπεδον κεκαλυμμένον εκ στρώματος λεπτοτάτης θλακασίας ἄμμου· ἀλλὰ και ἐντὸς του σπηλαίου ἀνευρίσκει τις και θλακασίους λίθους και διάφορα ἄλλα θλακασία εἶδη. Ταῦτα εἶνα ἐξάγει του θεριου ή κουφάλου κατὰ περιόδους, ὁποῖτε, καθὼς λέγουν οἱ χωρικοὶ, «φουσκῶνει» και ἀφθονον ὕδωρ ἐκρέσει δι' αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐπισημαστικόν εἶνε τὴν ὀπῆν εὐρίσκει ταῦτα και τὰ ἐξάγει· διότι ή θλακασα ἀπέχει ἐκεῖθεν πολὺν ὄρων ὀρόμων. Ἐλ τούτοις οἱ χωρικοὶ πιστεύουν, και ἔχουν δίκαιον, ότι τὸ σπήλαιον τοῦτο ἐκτείνεται ὑπογείως μέχρι τῆς θλακασίας και ότι ὀλόκληρον τὸ ὑπερκείμενον ὄρος εἶνε κοῦφον.

Τοιοῦτον ἐν ὀλίγοις εἶνε τὸ σπήλαιον τοῦτο. Ἴδου δὲ τί ἀναφέρει περὶ τῆς ὀνομασίας του ή προαίτιας:

Εἰς τούς παλαιούς χρόνους ἐξη ἐντὸς του σπηλαίου τούτου ἓνα θεριὸν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶδον μὲν ποτὲ οἱ κάτοικοι του χωρίου, ἐν τούτοις ἴκοντο τὰς ἀρουγκλιὰς του, ὁσάκις ἦτο καλὴ χρονία.

Μίαν ἡμέραν ὅμως διερχομένη γυνὴ τις εἶδε τὸ θεριὸν τὸ ὁποῖον ἤρχισε να τήν κατὰ δὴκην. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἤρχισε να τρέχῃ ὀδυρομένη και φωνάζουσα με ὄλας τῆς τῆς δυνάμεις και ἐπικαλομένη βοήθειαν. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς και ὅτε πλέον τὸ θεριὸν μάλις ἀπείχε ἀπ' αὐτῆς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἐπεκαλέσθη τήν βοήθειαν του προφήτου Ἠλία και ἐτάχθηκε ἀνὰ κουβαλᾷ με τήν ποδιά της τῆς πέτρες και με τὸ σταμνὶ τὸ νερὸ και να χτίσῃ ἓνα μοναστήρι· στή χεῖρά του και να μὴ τήν φάη τὸ θεριὸν.» Ὁ του θαύματος! μάλις ἔταξε ή γυναικὴ και ἀμέσως τὸ θεριὸν ἐσταμάτησε, σὲν ἐγύρισε δὲ ὀπίσω της και ἐκύταξε να ἴδῃ τὸ θεριὸν τὸ εἶδε και ἐμπήκε μετὰ στήν κουφάλα του. Ἐκτοτε τὸ θεριὸν δὲν ἐξαναφάνηκε πὲ κανένα ἀνθρώπου. Ἡ δὲ γυναικὴ πιστῆ εις τὸ τάξιμό της ἔκτισε ἓνα μικρὸ ἐκκλησάκι καθὼς ἐτάχθηκε να κουβαλᾷ μόνη της τῆς πέτρες και τὸ νερὸ.

Και σήμερον ἀκόμη σώζεται ὁ μικρὸς οὗτος ναός· οὐ μακρὰν του χωρίου και ἐπὶ τινος λαρίσκου, φινετακι δὲ ότι εἶνε πολλὸ παλαιὸς και εἶνε μάλιστὰ ὁ ναὸς του νεκροταφείου τῆς Καλαμαῦκας.

Λέγεται ότι τὸ θεριὸν αὐτὸ ζῆ ἀκόμη και ότι ὁσάκις εἶνε καλοχρονία μουγκαλιέται τρεῖς φοραὶς και μάλιστὰ εκ τούτου προβλέπουν οἱ χωρικοὶ ἐν θᾶ εἶνε καλοχρονία ή ὄχι.

Πρὸ 50 περίπου ἐτῶν ἄνδρες τινὲς μερικοὶ των ὁποίων ζοῦν και σήμερον ἀπεφάσισαν να εἰσελθουν εις του θεριου τήν κουφάλαν και να ἐξετάσουν αὐτήν. Παραλαβόντες λοιπὸν λαμπάδας και φανοὺς κατῆλθον μετρη τινὸς, συτανησαντες ὅμως ὑπόγειον λιμνὴν και μὴ δυνάμενοι να προχωρήσουν περαιτέρω ἡναγκάσθησαν να ἐπιστρέψουν ὀπίσω. Ἐκτοτε δὲ οὐδεμία ἄλλη ταιαύτη ἀπόπειρα ἐπανελήθη.

Έστάλη υπό του κ. Γ. Παπαδάκη

Ὁ Αὐγουστος ἡμέραν τινὰ εὐδαιμονία ἀπαργήρητος και μετὰ θαυμάσιον τὸν θάνατον ἀγαπητοῦ του φίλου.

— «Παρηγορηθῆτε, Αὐγουστε, τῷ ἐπέτις. Τὰ δάκρυά σας δὲν δύνανται να δώσουν ἐκνέου τήν ζοῆν εις τὸν φίλον σας».

— «Ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον λυποῦμαι και κλαίω περισσότερον, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστος».

ΥΠΟ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥΛΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Σιρ Ιωνάνθαν Άσκερ λαβών παραγγελίαν προς άρχον άοικίας εις Λονδίνον...

Εκεί μετά πολλάς περιπετειάς άνακαλύπτει, ότι ο Δράκουλας ήτο βουκόλιος...

Ο Δράκουλας τραγίει θλους τοὺς ναύτους τοῦ πλοίου...

Εις τὸ μέρος εκείνου ήτο ή Μίνα ή μηνητή τοῦ Ιωνάνθαν...

Ένας διάσημος Ολλανδὸς επιστήμων ο Βάν Έλσιγγ...

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἔχει συγγραφῆ κατὰ πρωτότυπον ἀληθινὸν τρόπον...

Τί με μέλει ἐμένα, τὸ κάτω-κάτω; Ἡ φωνὴ ἤλθεν ἀπὸ τὸν καναπέ...

Ο Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Κ' ἔπρεζε πρὸς αὐτὸν με ὀρεγομένης χείρας...

Μοὶ ἐνεγείρισεν ἐν τηλεγράφημα...

Ὁ Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Κ' ἔπρεζε πρὸς αὐτὸν με ὀρεγομένης χείρας...

Μοὶ ἐνεγείρισεν ἐν τηλεγράφημα...

Ὁ Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Κ' ἔπρεζε πρὸς αὐτὸν με ὀρεγομένης χείρας...

Μοὶ ἐνεγείρισεν ἐν τηλεγράφημα...

Ὁ Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Κ' ἔπρεζε πρὸς αὐτὸν με ὀρεγομένης χείρας...

Μοὶ ἐνεγείρισεν ἐν τηλεγράφημα...

Ὁ Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Κ' ἔπρεζε πρὸς αὐτὸν με ὀρεγομένης χείρας...

Μοὶ ἐνεγείρισεν ἐν τηλεγράφημα...

Ὁ Βάν Έλσιγγ ἀνεστράφησεν ὀργίλος εἰς τὸν ποῦτον ἤγον...

Ἄφου τὴν ἀνεγνωσα ἐστάθην κ' ἐκύτταξα τὸν Κλητήρη...

Μὴ σκοπιζέσαι με αὐτὸ πῶσα...

Ἦλθα νὰ σὰς διηγήσω διὰ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου...

Καλά, φίλε μου Ἰωάννη!

Ὁταν γυρίσης πίσω, Τζάκ, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ δύο λέξεις...

Κατένευσα εἰς ἀπάντησιν καὶ ἀπεμακρύνθη...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

ἐφαίνετο παράξενος κ' ἀδυνατισμένος...

Καθὼς ὠμίλει, ὁ δυστυχὴς ἀνὴρ ἐφαίνετο τρομερὰ ἀνήσυχος...

Ἐστάθην πρὶν ἀπαντήσω, διότι ἠσθανόμην...

Ἐστία εἶνε...

Καὶ ἀπὸ πόσον καιρὸ βαστᾷ αὐτὸ;

Δέκα ἡμέρας! Τότε ὑποθέτω, Τζάκ Σουάρδ...

Τί τῆς τὸ ἀφῆρσε;

Ἐστία εἶνε...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

ρας—ὠρας ἐκοιμάτο, ὁ δὲ Βάν Έλσιγγ καὶ ἐγὼ παρατηροῦμεν τὴν διαφοράν...

Ὁταν ἐφθάσαμεν εἰς Ἐξέτερον ὑπῆρχεν ὄχημα ἀναμένον...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

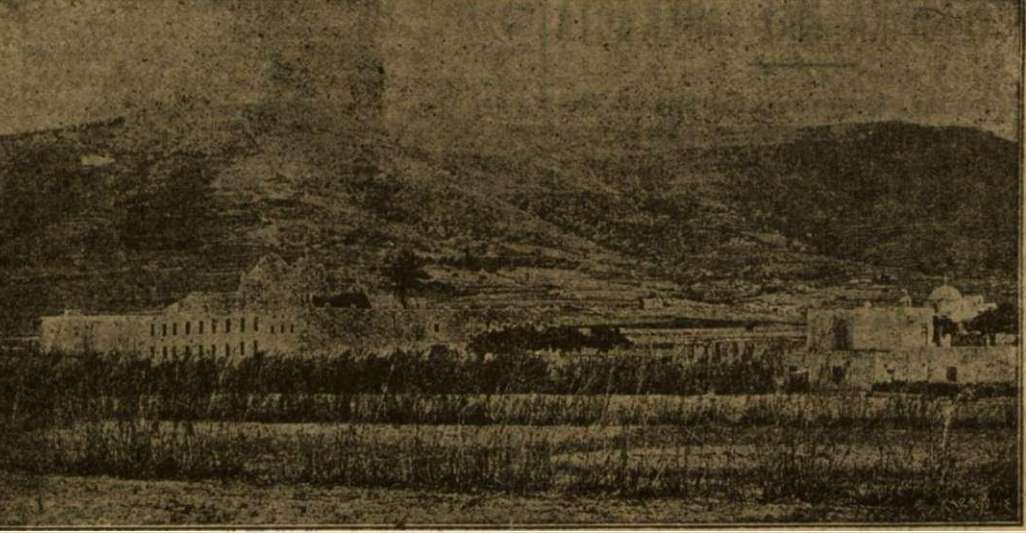
Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

Ἡ ἱστορικὴ μονὴ τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς ἐν Πάρῳ

Τόσῳ περισσώτερον σ' ἐκτιμῶ δι' αὐτὸ! Λοιπὸν πῆγαινε...

Εἰς τὴν σάλλαν κάτω συνήντησα τὸν Κουίνσου Μόρρις...

Ὁταν γυρίσης πίσω, Τζάκ, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ δύο λέξεις...

Κατένευσα εἰς ἀπάντησιν καὶ ἀπεμακρύνθη...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ὁταν ἐπέστρεψα οὐ Κουίνσου μ' ἐπερίμενε...

Ἐπιστολὴ, Μίνας Ἄσκερ πρὸς Λουκίαν Οὐέστενρα.

(Δὲν ἠνοιγῆθῃ ὑπ' αὐτῆς.)

17 Σεπτεμβρίου

Φιλτάτη μου Λουκία,

Φαίνεται ὡς νὰ παρήλθεν αἰὼν ἀπότου δὲν ἔλαθα εἰδήσεις ἀπὸ σὰς...

Ὁταν ἐφθάσαμεν εἰς Ἐξέτερον ὑπῆρχεν ὄχημα ἀναμένον...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἐπῆλθον μικρὰί τινες περιστάσεις αἰτινες ἐμα...

Ἡ δική σου ΜΙΝΑ ΑΡΚΕΡ

Εκθεσις του δόκτορος Πατρικίου Έγγελου, άντεπιστέλλοντος μέλους τής Βασ. Έτ. κτλ. κτλ. πρὸς τὸν δόκτ. Ίωάν. Σουδαρόδ.

20 Σεπτεμβρίου

Αγαπητέ κύριε,

Συμμορφούμενος με τὴν αἴτησίν σας, ἐγκλείω ἐκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως ὄλων ὅσα ἀφῆσαν εἰς τὴν ἐπιστάσιάν μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πάσχοντα Ρένφιλδ ἔχω περισσότερα νὰ εἶπω. Ὑπέστη νέαν προσβολήν, ἣτις θὰ ἤδυνάτο νὰ ἔγῃ νὰ ἔγῃ φοβερόν τέλος, ἀλλ' ἣτις ὅπως εὐτυχῶς συνέβη δὲν ἐπέφερον ἀπεκτατά ἀποτελέσματα. Σήμερον μ. μ. ἐν φορητῶν ἀμάξιον μετὰ δύο ἀνδρῶν προσήγγισεν εἰς τὴν κενὴν οἰκίαν, τῆς ὁποίας ὁ περιθώλος συνορεύει με τὸν ἰδικόν μου. Οἱ ἄνδρες ἐσταμάτησαν εἰς τὴν αὐλειὸν θύραν μου νὰ ἐρωτήσωσι τὸν θυρωρὸν διὰ τὸν δρόμον, διότι ἦσαν ξένοι.

Καθὼς ὁ εἰς τοῦτον διήρξετο ἔξω τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου τοῦ Ρένφιλδ, ὁ πάσχων ἤρχισε νὰ τὸν ἐνεδίχη ἔσθαι καὶ νὰ καλῆ αὐτὸν ὅλα τὰ αἰσχρὰ ὀνόματα ὅσα ἤρχοντο εἰς τὴν γλώσσάν του· κατηγοροῦν αὐτὸν, ὅτι τὸν κλέπτει καὶ θέλει νὰ τὸν φονεύσῃ καὶ λέγων ὅτι αὐτὸς θὰ τοῦ δεῖξῃ ἂν τολμήσῃ ν' ἀποπειραθῆ τοῦτο. Ἐγὼ ἤνοιξα τὸ παράθυρον καὶ ἔνευσα εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ δώσῃ σημασίαν, ὡστε ἤρχεσθαι, ἀφοῦ ἐκτύπησε καλὰ τὸ μέρος καὶ ἔνόησεν εἰς ποίου εἶδους κατάστημα εὐρίσκειτο, νὰ εἶπῃ.

— Ἔτσι νᾶχω καλὸ, κύριε, δὲν θὰ ἐπρόσεχα ποτὲ τί θὰ μοῦ ἔλεγον μέσα ἴσ' ἕνα τρολλοκομεῖο. Σὰς λυπᾶμαι καὶ ἔσῃ καὶ τὸν διευθυντῆ σας ποῦ ἔχετε μέσα εἰς τὸ κατάστημα ἕνα τέτοιο ἄγριο θηρίδι ὅσον αὐτό.

Ἀκολουθῶνς εὐρον τὸν Ρένφιλδ, πρὸς ἐκπληξίν μου, ἐντελῶς ἦσαν. Ἐπροσπάθησα νὰ τὸν κάμω νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ συμβάντος, ἀλλ' οὐτοὺς με χάσκον στόμα με ἠρώτησε τί ἐνόηον, καὶ με ἀφῆσε νὰ πιστεύσω ὅτι εἶχε λησμονήσει ἐντελῶς τὸ πρᾶγμα. Τοῦτο ὅμως, λυποῦμαι νὰ εἶπω, ἦτο μόνον νέον δείγμα τῆς πανουργίας του, διότι ἐντὸς ἡμετέρας ὥρας καὶ πάλιν ἤκουσα περὶ αὐτοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του, καὶ ἔτρεψε κάτω ἀπὸ τὴν δευροστοσίαν. Ἐκράξα τὸς φύλακας νὰ με ἀκολουθήσουν, καὶ ἔτρεξα κατόπι του, φοβούμενος μήπως ἐσκόπευε κακὸν τι. Ὁ φόβος μου ἐδικαιολογήθη ὅταν εἶδα τὸ αὐτὸ ἀμάξιον, τὸ ὁποῖον εἶχε διέλθει πρότερον, νὰ κατέρχεται τὸν δρομίσκον φορτομένον μετὰ ζύλινα κιβώτια. Οἱ ἄνδρες ἐσογγίζον τὰ μέτωπά των, καὶ ἦσαν ξαναμμένοι εἰς τὰ πρόσωπα, ὡσανεὶ μετὰ βίαιον κόπον.

Πρὶν δυνθῆναι νὰ τὸν φθάσωμεν ὁ πάσχων ἐφώρμησε κατεπάνω τους, καὶ κατακρημνίσας τὸν ἕνα εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸ κάρρον, ἤρρισε νὰ κτυπᾷ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἔδαφος. Ἐάν δὲν ἐπρολάμβανα νὰ τὸν συλλάβω τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, πιστεύω ὅτι θὰ ἐφόνευε τὸν ἄνθρωπον. ἔκει ἐν τῷ ἄμα.

Ὁ ἄλλος σύντροφός ἐπῆρξεν ἀπὸ τὸ κάρρον καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν με τὴν σκληρὰν ἄκραν τῆς βαρέας μαστίγιός του. Ἦτο τρομερὸν κτύπημα· ἀλλὰ δὲν ἐπαύησε νὰ τὸ ἠσθάνθη, ἀλλὰ τὸν ἔδραξε καὶ αὐτὸν καὶ ἐπάλασε καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς ἡμᾶς, ἔλκων καὶ ὠθῶν ἡμᾶς νὰ ἤμεθα κινῶρια. Ἡξέυρετε ὅτι δὲν ἔχω ἐλαφρὸν τὸν βραχίονα καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν καὶ οἱ δύο στυβαροὶ ἄνδρες. Κατ' ἄρχας, ἦτο ἄφρονος εἰς τὴν πάλιν του· ἀλλὰ καθὼς ἀργίσαμεν νὰ τὸν κάμνωμεν ὑποχείριον καὶ οἱ φύλακας τοῦ ἔθετον τὸν ζουρλομανδύαν ἐπάνω του, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Ὅθι τοὺς δεῖξω ἐγὼ! Δὲν θὰ με κλέψουν! δὲν θὰ με σκοτώσουν λίγο-λίγο! Ὅθι πολέμησω διὰ τὸν κύριον καὶ αὐθέντην μου.

Καὶ κάθε λογῆς ἄσυραστήτους λήρους. Μετὰ μεγίστην δυσκολίαν τὸν ἀπήγαγον ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ δεσμοτήριον.

Οἱ δύο ἀγαγίτζια κατ' ἄρχας ἐφώναξαν ἀπειλοῦντες αἰτήσεις ἀποζημιώσεων καὶ ἐπαγγελόμενοι ὅτι θὰ προκαλέσωσι ὅλας τὰς ποινὰς τοῦ νόμου ἐπ' ἡμᾶς. Αἱ ἀπειλαὶ τῶν ὅμων ἦσαν μεμιγμένα με εἰδός τι ἐμμέσου ἀπολογίας διὰ τὴν ἦσαν ἢν ὑπέστησαν δύο αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα ἰσθενῆ παράφρονα.

Ἐἶπαν ὅτι, ἐάν ἡ δύναμις των δὲν εἶχε κατακαθῆ εἰς τὸν κόπον τοῦ νὰ σηκώσουν καὶ κουβαλήσουν τὰ βαρῖα κιβώτια καὶ τὸ κάρρον, θὰ τὸν κατέβαλλον με ὀλίγους γρόνθους· ὡς ἄλλον λόγον τῆς ἥττης των ἀνέφεραν τὴν σφοδρὰν δίψαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν περιέλθει ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἀσχορίας των, καὶ τὴν ἀπόστασιν τοῦ τόπου ἀπὸ παντός ἀναψυκτηρίου. Ἐνόησα πολὺ καλὰ τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ μετὰ πληρῆς ποτήριον γενναίου ζύθου, καὶ με μίαν λίραν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ καθενὸς, ἐπέφωρσαν ὡς μικροῦ λόγου ἄξιον τὸ συμβᾶν. Ὁμοίωσάν μου εἶπε εὐχαρίστως θὰ ἤδυνάτο νὰ ὑποστώσῃ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ μανιουδεστέρου τρελλοῦ εἰς πᾶσαν ἡμέραν, χάριν τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ συναντήσωσι τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐγενικὸν κύριον, οἷος ὁ ἐπιστέλλον ὑμῖν. Ἐλαβα τὰ ὀνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις των μήπως τυχόν χρειασθῶσι. Καλοῦνται οὕτω. — Τζᾶκ Σμῶλλετ, ἀπὸ τὸ Δόδδιν Ρέντες, Ὁυμάς Σνέλλινγ, Γαῖδ Κῶρτ, Βέθναλ Γρήν. Ἐἶνε καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Χάρρισ καὶ Ίωάν, ἐταιρίας μεταφορῶν καὶ ἐπιτιβᾶσεων, Ὅρεινς Μάστερς Γιαρδ, Σῆρο.

Ἐπιστολὴ Μίνξας Ἄρκερ πρὸς Λουκιᾶν Οὐδέστερον

(Δὲν ἠνοιχθῆ ὑπ' αὐτῆς)

18 Σεπτεμβρίου

Φιλτάτη Λουκία,

Θλιβερόν δυστύχημα μᾶς ἐπληξῆ. Ὁ κ. Χῶκινς ἀπέθανεν ὄλων αἰσθητικῶς. Δυνατὸν τίνεσ νὰ τὸ νομίζουν ὅτι τόσῳ θλιβερόν δι' ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς εἴχαμεν φθάσει νὰ τὸν ἀγαπῶμεν τόσο, ὡστε πρᾶγματι φαίνεται ὡς νὰ ἔρασαμεν πατέρα.

Ἐγὼ δὲν ἐγνώρισα ποτὲ πατέρα ἢ μητέρα ἢ δὲν ἔβλεπον τὸν ἀγαπητὸν γέροντος εἶνε ἀληθῆς τραῦμα δι' ἐμέ.

Ὁ Ίωανᾶθαν εἶνε εἰς ἄκρον λυπ. μένος. Ὁχι μόνον αἰσθάνεται βαθρὸ πένθος διὰ τὸν προσφιλεῖ ἀγαθὸν ἄνδρα, ὅστις δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν προστατεύῃ καὶ τὸν εὐεργετῇ· καὶ τῶρα εἰς τὸ τέλος τὸν μετεγειρεύσῃ ὡς παιδί του καὶ τοῦ ἀφῆσε περιουσίαν, ἣτις δι' ἄνθρώπους τῶν μετρίων πόρων μας εἶνε πλοῦτος πέραν τῶν ὀνειρών πάσης φυλαργυρίας, ἀλλ' ὁ Ίωανᾶθαν τὸ αἰσθάνεται δι' ἄλλον λόγον. Λέγει ὅτι τὸ βάρος τῆς εὐθύνης τὴν ὁποία φορτῶνεται τὸν καθιστᾷ ἀνήσυχον, ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐγὼ προσπαθῶ νὰ τὸν ἐγκαρδιῶν καὶ ἡ πεποιθήσις μου ἐπ' αὐτὸν τὸν βοηθῆ νὰ ἔγῃ πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του· ἀλλ' ἔδω εἶνε ὅπου ὁ σφοδρὸς κλονισμὸς τὸν ὁποῖον ὑπέστη ἐπίδραξ ἐπ' αὐτοῦ τὰ μέγιστα.

Συγχώρει με φιλάττη, ἂν σε βαρύνω με τὰ βιάσανά μου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἰδίας σου εὐτυχίας, πλὴν φιλάττη Λουκία, πρῶπει εἰς κάποιον νὰ τὰ λέγω, διότι ἡ προσπάθεια ὅπως διατηρῶ γενναίαν καὶ φαίδρα ὄψιν πρὸς τὸν Ίωανᾶθαν με καταπονεῖ καὶ δὲν ἔχω κανένα ἔδω εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἐκμυστυρευθῶ.

Φοβούμαι νὰ ἔλθω εἰς Λονδίνον ὡς ἔπρεπε νὰ ἔλθωμεν μεθ' ὅσον· διότι ὁ ἀπύχης Χῶκινς ἀφῆσε εἰς τὴν διαθήκην του ὅτι πρῶπει εἰς τὰς τὸν τάφον, ὅπου κείται ὁ πατήρ του.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν συγγενεῖς, ὁ Ίωανᾶθαν θὰ προπέμψῃ τὸν νεκρὸν ὡς ἐξάρχων τοῦ πένθους. Ὅθι προσπαθῶ νὰ πεταγῶ νὰ σε ἰδῶ φιλάττη, ἂς εἶνε καὶ δι' ὀλίγα λεπτὰ μόνον. Συγχώρει με ὅτι σ' ἐνοχλῶ. Με ἄλας τὰς εὐχὰς μου.

Ἡ ἀγαπῶσα σε MINA ARKEP

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῶν Θηβαίων ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐνδεδυμένοι τὰ ὠραιότερα αὐτῶν ἐνδύματα περιήρχοντο ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν τὴν πόλιν καὶ τὰς φιλικὰς οἰκίας, τὴν δὲ νύκτα παρεκάθηντο εἰς γεύματα διαρκούντα μέχρι πρωίας. Κατὰ μίαν τῶν εορτῶν τούτων ὁ Ἐλαμεινὸνδας ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνδεδυμένος ὡς συνήθως, καὶ οὐκ εὐχαρῖς καὶ ζωηρός.

Εἰς ἐκ τῶν πολιτῶν πλησιάζας αὐτὸν τὸν ἠρώτησε τὸ αἶτιον, παροτρύνων συνάμα αὐτὸν νὰ παρακαθῆσθαι τὴν ἐσπέραν εἰς δειπνον ἄοχρονος ἴνους.

Ὁ Ἐλαμεινὸνδας ἀπήτησεν. — Ἐάν ἐξέλθω ἐν εορτασίμῳ ἐνδυμασίῳ θὰ διασκεδάσω μετ' ὄλων ὅμων καὶ τότε ποῖος θὰ μείνῃ νὰ φυλάξῃ τὴν πόλιν τὴν νύκτα, ὅτε ὅλοι θὰ ἐδριοκώμεθα ἐν μέθῃ;

Ρωμαῖα θέσπινα ὀμιλοῦσα περὶ τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Κικέρωνος δι' ἄσχυρῆσθαι ὅτι δὲν εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἑσσαρακοστὴν τοῦ βίου τῆς μοῖραν. — Δὲν δύναμαι νὰ μὴ πιστεύσω τοῦτο, εἶπεν ὁ Κικέρων, μοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνετε ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν!

Ὁ πολὺς Montegazza ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατον ἀνεκδοτὸν σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός:

Κυρία εἰσελθούσα εἰς ἄμαξαν οἰδηροδρομικὴν πλήρη κυρίων, παρατηρεῖ περὶ αὐτὴν ἐλπίζουσα ὅτι κάποιος θὰ τῇ παρεχῶρει τὴν θέσιν του. Τέλος οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πίπτουσιν ἐπὶ τινος Κουανέρον· τὸν παρατηρεῖ ἀενώως, ὁπότε ἐκεῖνος λαμβάνει τὸν λόγον καὶ ὁ ἐπόμενος συνάπτει διῆλον :

— Δὲν εἶδα μέλος τοῦ συνδέσμου τῶν δικαίων τῆς γυναικός, ὅστις διακηρύττει ἴσους τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας;

— Εἶμαι πρᾶγματι. — Καὶ πιστεύετε ὅτι δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μετὰ τῶν φύλων;

— Τὸ πιστεύω. — Πολὺ καλὰ τότε μέναιτε ὀρθά!!

Ὁ Μενβίλ δὲ Πονσάν διηγείται τὴν πονηρὴν δεκαετοῦς κόρησ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλησμονήσαν νὰ δώσουν εἶδος τι φαγητοῦ. Δὲν ἤδυνάτο νὰ ζητήσῃ, διότι τῆς εἶχον ἀπαγορεύσει τοῦτο, καὶ ἡ πονηρὰ ἀπόγονος τῆς Εὐᾶς ἰδοὺ τί ἐμηχανεύθη. Ἦρχισε νὰ λέγῃ δεικνύουσα τὰ διάφορα φαγητά: «Ἐφαγα ἂν' αὐτό, ἔφαγα ἀπὸ τοῦτο, ἀπὸ...» καὶ προσποιουμένη ὅτι ἐλησμονῆσε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει. Τότε φυσικὰ, τὴν ἠρώτησαν:

— Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἔφαγες; — Ὅχι, ἀπεκρίθη ταπεινοῦσα ἀφελῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς!

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΑΟΚΟΩΝ

Ὁ κ. Κολλάκ τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου ἀνεκάλυψε δεύτερον «Λαοκόονια», ὁ ὁποῖος σήμερον γίνετα ἀντικείμενον σοβαρᾶς μελέτης παρὰ τῶν ἀρχαιολόγων. Ὁ μέγας Λέσβιος ὁ ἐξυμνῶν ὑπὸ αἰδοθητικῆν ἐποχὴν τὸν «κλασικὸν» Λαοκόοντα, παρέταξε τοιαῦτα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκοπιάζοντο πολὺ νὰ ἀναγέρουσιν οἱ ἀντιφρονούντες ἐάν δὲν ἀνευρίσκετο ὁ «νέος» Λαοκόων.

Ἐπιχειρήματα μετὰ τῶν πρώτου καὶ δευτέρου οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ. Καὶ ὁ δεύτερος παλαίει πρὸς τοὺς ὄψεις καὶ τοῦ δευτέρου τὸ πρόσωπον ἐκφράζει τὴν ὀδύνην, ἀλλὰ ἡ στάσις κρίνετα πλέον φυσικῆ, ἢ ὀδύνη ἐκφράζεται ζωηρότερον, τὸ δὲ σύνολον ἔχει πυραμιδοειδῆ μορφήν, ἥτις εἶνε ἀρμονικώτερα καὶ συγκεντρώνει περιδότερον τὸ βλέμμα τοῦ θεατοῦ. Ποῖος ὅμως ὁ ὠραιότερος τῶν δύο;

Ἀναμφισβητήτως ὁ δεύτερος, λέγουσιν. Ὁ πρώτος κλασικὸς Λαοκόων, ἔχει ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν ἀριστερὰ, ἐνῶ ἡ ἀνάπτυξις ἐνεργείας παρὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπέβαλλε τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ στροφὴν τῆς κεφαλῆς. Πλὴν τούτου ἡ ἐκφρασις, ἥτις μετὰ τῆς ὀδύνης κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἥρωος, εἶνε ἡ τῆς ἀπελπισίας, ἀπελπισίας ἠττηθέντος καὶ παραιτουμένου τῆς πάλης. Ἡ ἐκφρασις αὐτῆ τοῦ «κλασικοῦ» δὲν δικαιολογεῖται ὑπὸ τῆς στάσεως τοῦ Λαοκόοντος, τοῦ ὁποῖου ἡ χεῖρ τεταμένη σχεδὸν μετ' ἐνεργείας, δεικνύει ὅτι ἡ πάλιν ἐξακολουθεῖ καὶ ὅτι ὁ ἥρωος δύναται νὰ ἀντιστῆ ἐπὶ τινὰς ἀκόμῃ στιγμᾶς.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ δεύτερος Λαοκόων ἔχει στάσιν φυσικώτερα. Ἡ δεξιὰ χεῖρ τελείως τεταμένη εἶνε ἐκτὸς μάχης, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ κεκαμμένη, εἶνε συγχρόνως ἄριστος ὑπὸ τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ὄψεως ἐπ' αὐτῆς, ἀδυνατεῖ δὲ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πάλιν. Ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους ἡ ἐκφρασις τῆς ἀπελπισίας εἶνε πλέον λογικῆ· ὁ ἥρωος ἐπάλασεν, ἐνίκηθη καὶ τοῦ λοιποῦ εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν διάκρισιν τῶν ὄψεων.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀρχαιολόγων ἠρωτήθησαν ἐπὶ τῆς στάσεως τῶν δύο Λαοκόωντων καὶ οἱ ἀθληταί. Εἰς καθηγητῆς ἐνὸς ἀθλητικοῦ συλλόγου τῆς Γαλλίας ἐξεφράσθη ὡς ἐξῆς: «Ἡ στάσις τοῦ κλασικοῦ Λαοκόοντος εἶνε ἡ τῆς ἐντόπου προσπαθείας καὶ θὰ ἐλεγε τίς ὅτι ἀναπτύσσει δύναμιν ἐν ὁκάδων διὰ τῆς μίσε χειρὸς. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου ἔπρεπε κατὰ συνέπειαν νὰ εἶνε οὐκ ἀπελπιστικὴ ἀλλὰ ἡ τοῦ ἀγῶνος, διότι ὁ Λαοκόων παλαίει ἀκόμῃ ὑπὸ ὄρους σχετικῶς καλοῦς. Ἀπ' ἐναντίας ἡ καμψοειδὴς χεῖρ τοῦ νέου Λαοκόοντος δεικνύει ὅτι ὁ ἥρωος ἠττήθη παρὰ τοῦ ὄψεως καὶ ὅτι οὐδεμίαν πλέον ἐλπίδα ἔχει νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ. Ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους ἡ ἀπελπισία εἶνε τελείως δικαιολογημένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἐγὼ εὐρίσκω τὴν στάσιν ταύτην ὠραιότεραν, διότι περιλαμβάνει ἐν τῇ ἐκφρασίᾳ ὅλων τῶν φυσιογνωμιῶν τοῦ ἥρωος».

Πραγματικῶς ὁ Λαοκόων ἔλαβε τὰς δύο ταύτας στάσεις ἀλληλοδιαδόχως, τὴν κλασικὴν, ὅταν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀμυνθῆ, τὴν δὲ δευτέραν, ὅταν οἱ μυῶνές του εἶχον πλέον καμψῆ. Τὴν τελευταίαν ταύτην στιγμήν τὸ πρόσωπον του ἔλαβε τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀπελπισίας.

Ἀλλ' αἱ συζητήσεις τῶν σοφῶν ἐξακολουθοῦν καὶ αἱ συγκρίσεις μετὰ τῶν δύο ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας τέχνης δὲν θὰ παύσουν τόσον ταχέως.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΩΝ

Ταῖς ἱεραῖς οἰκίαις τῶν προμάχων τῆς Κρητικῆς Ἐλευθερίας

Ἄν τὰ αἵματα χαρίζουν στοὺς λαοὺς ἐλευθερίαν μετὰ τὸ αἷμα τῆς ἡ Κρήτης γράφει ἄσπετος ἱστορία. Τὸ μαρτυρικὸν αἷμα ἀπὸ χρόνους παλαιούς ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ὄλους ἐλευθέρους τοὺς λαοὺς.

(Π. Συνοδιός.)

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας ἀνατηδᾷ, ὡς ἂν τις εἶπῃ, εἰς Κρήτην ἐκ τῶν σπλάγχων τῆς γῆς. Εἶνε προῖον αὐτόφροντος καὶ ἰδιογενέος, ὡς ὁ λάδανος τοῦ Μυλοποτάμου καὶ τῆς Ἰδης ὁ δίκταμος.

(Σπ. Ζαμπέλιος)

Οἱ Κρητῆς ἐπιθυμοῦν τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσιν, ἀνά πᾶσαν δὲ στιγμήν ἀνεξάντηλοι καταθέτουν ὡς μαρτύριον τοῦ πόθου των αὐτοῦ τὸ αἷμα των. Μακρὰν τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἡ Κρήτη.

(Μὰξ Νορδᾶου)

Οἱ Κρητῆς, συνεμερίσθησαν πανταχὸ καὶ πάντοτε τὸν κινδύνον καὶ ἀγῶνον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων καὶ διεκρίθησαν διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν των.

(Χάους)

(Ἐστάλησαν ἐξ Ἡρακλείου ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ζεφύρου.)

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΙΔΩΝ

Ἐπάρχουν μικρὰ καὶ ἀφανῆ ἀντικείμενα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν δίδομεν προσοχὴν οὐδ' ἀναγνωρίζομεν τὴν χρησιμότητά των, ἐνεκα τῆς εὐτελοῦς ἠχηματικῆς ἀξίας των. Ἐνα ἀπ' τὰ περιφρονημένα καὶ εὐτελῆ ἀντικείμενα εἶνε καὶ ἡ γραφίς (πέννα).

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἀγνοοῦσι τὴν ἱστορίαν, τὸν πρώτον ἐπινοητὴν καὶ δημιουργὸν τῆς πέννας (τῆς σιδηρᾶς).

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα στήν Καϊνισβέργην τῆς Γερμανίας ἔζη ἕνας πτωχὸς καλλιγράφος. Ἦτο νέος καὶ ὀνομάζετο Βούργερο. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην εἶχον ὡς γραφίδας διάφορα περὶ πτηνῶν, ἰδίως δὲ τῆς χηνός, ἀτινα ἀποξέοντες τὰ ἐλεπτύναν πρὸς τὰ κάτω δίδοντες εἰς αὐτὰ τὸ σχῆμα τῆς νῦν γραφίδος. Τοῦτο ὅμως ἦτο βλασφημία, διότι ἐκεῖνος ποῦ ἤθελε νὰ γράψῃ ἔπρεπε νᾶχη καὶ τὸ μαχαίριά του κοντὰ γὰ νὰ νὰ ζύνη κάθε στιγμῇ τὸ πτερό. Ὁ Βούργερο, ὁ καλλιγράφος νέος, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ κόπῃ τὸ ὀλόκληρον τὸ πτερό τῆς χηνῆς εἰς μικρὰ καὶ ἀνάλογα κομματάκια, τὰ ὁποῖα νὰ ζύνη καὶ σχίζῃ διὰ ἐντομῆς, οὕτως ὡστε ἕκαστον ἀπ' αὐτὰ τὰ τεμάχια νὰ ἔγῃ τὸ ρυγῆμα του. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον κτεσκεύασε καὶ ἐφεύρε τὰς πέννας, ὁμοίως με τὰς σημερινὰς χαλύβδινες. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πέννα ἔπρεπε νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἐτέρου ἀντικείμενου διὰ νὰ γράφουν, ἐπενόησε τὸν «κονδυλοφόρον», τὸν ὁποῖον ὀνόμασεν «αυτογραφιοκόπον». (Συγγνώμην καὶ Μελαχροινὴ!) Ἡ μικρὰ αὐτὴ τελειοποιήσις τῆς ἐφευρέσεώς του, ἐξήγειρε τὸ φιλόσοφον τῶν συναδέλφων του, οἵτινες ἐκάλουν αὐτὸν α «Βούργερο ὁ τρελλός».

Τὸ πρῶτον ὅμως βήμα ἐγένετο καὶ ἡ πρώτη ὄθησις ἐδόθη καὶ δι' αὐτὸ ὁ Βούργερο δὲν ἐσταμάτησε οὔτε ἀπεθαροῦνθη. Κατ' ἄρχας ἐσκέφθη νὰ ἐπινοήσῃ μηχανήματα κόπτον γραφίδας, ἔπειτα δὲ ἀντὶ τῶν πτερῶν νὰ μετὰχειρισθῇ χάλυβα καὶ μέταλλον. Ἡ ἐφευρέσις τελειοποιήθη!

Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν, ἐπειδὴ δὲν ἦτο εὐφυῆς καὶ κχιροσκόπος ἄνθρωπος, ἀνεκοίνωσε δημοσίᾳ τὴν τελειοποίησιν τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἡ ἀνακοίνωσις αὐτῆ ἔκκαμε θύρον καὶ πάταγον, ὁ φθόνος καὶ ἡ κακηνόρησις τῶν κλοθηλητῶν τὸν δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ φέρῃ εἰς πέρας ταύτην. Τούτων κτηνίον, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ γελοιοποιηθῇ καὶ θεωρηθῇ παράφρον! Ἦτο ἡ ἀμοιότης του! Ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης του ἐφεραν τὸν δυστυχῆ Βούργερο εἰς ταὶ αὐτὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀπελπισίαν, ὡστε ἠναγκάσθη νὰ γίνῃ ζυθοπώλης.

Ἡ ἐφευρέσις ἐκοινοποιήθη. Ἄρα ἦτο κτῆμα τοῦ κοινοῦ.

Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔδωσαν προσοχ

Ο Παντοπώλης.—Ξαναγράφτο βρέ, μή τδ... ξεγάστει.

Η σπιτονοικοκυρά εις κύριον όστις ζητεί δωμάτια. —Ξερετε εδω δέν έχομεν ουτε γάτες, ουτε σκύλους, ουτε παιδιά.

Ενοικιαστής.—Μου φαίνεται όμως πώς θά γυριτε κορεούς!

Εις τδ Ξενοδοχείον του φαγητού: — Γκαρτόν! Τί διαφορά υπάρχει εις τά γεύματα με τρεις δραχ. από εκείνα των τεσσάρων δραχμών. — Μία δραχμή; κύριε.

Μία κυρία εις ένα νέον ό όποίος πρόκειται να νυμφευθή: — Τό ξέρεις πώς ή μελλοντικός σου είνε ε-ξήνητα γρόνων και κάτι περισσότερον; — Έγώ ξέρω μόνον πώς έχει 100.000 φρ. εισόδημα και κάτι περισσότερον.

Που πές άνδρα μου; — Μία φρόνιμη γυναίκα δέν έρωτᾷ ποτέ τόν άνδρα που πάει. — Μα πώς οι φρόνιμοι άνδρες έρωτουν τες γυναίκες των. — Με συγχωρείς, οι φρόνιμοι άνδρες δέν έχουν γυναικες.

Μπορείς να με δανείσης 20 φρ.; λέγει εις προς έτερον. — Τί να τά κάμης; — Να τά δανείσω εις τόν Γιώργη. — Και τί θά τά κάμη εκείνος. — Θα μου τά δώση πίσω γιατί μου τά χρεωστει!

Ένας έπαίτης σταματᾷ ένα λιμοκοντόρον και με παραπονον του λέγει: — Κύριε, σᾷς παρακαλώ λυπήσου με χθές ά-κόμη έκοιμήθηκα χωρίς να φάω. — Ωραία δουλειά! Κ' εγώ δύο ήμέρας τρώγω χωρίς να έγω που να κοιμηθώ.

Gaspard de Lastic.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΝΤΩΝΗΣ

Και ποιός δέν γνωρίζει, κατοικών στην Νεάπολιν ή τά Πευκάκια, τόν Μπαρμπαντωνήν ή Στραβολαίμην, ένεκα τῆς προς τά άριστερά κλινούσης κεφαλῆς του, επικαλούμενον;

Όλοι τόν γνωρίζουν, όλοι τόν έρωτουν ό-που τόν άπαντήσουν:

— Τί κάνεις Μπαρμπαντωνή; και αυ-τός άπαντᾷ:

— Αί! τί να κάνω παιδάκι μου; Δέ βλέπεις; Βάσανα! Κακοί καιροί! Αχ! ό κυμένος ό Οθωνας!... Τί ευτυχία τότε! Τά χρυσά τάλλαρα με τό ζεμπίλι τά φερνα σπίτι μου! Τώρα; ...και στηρίζόμενος στην ράβδον του άπομακρύνεται μονολογών και τέρνων κοπιωδώς τούς πόδας του. Πηγαίνει στο σπήτι του, ή στην δουλειά του. Ναι, μη εκπλήττεσθε! Ο γέρον αυτός, ό νυν αριθμών 84 έτων βίον, εργάζεται. Και τί εργασίαν! Εργασίαν Ικανήν; να καταβάλλη νέον.

Όλοι γνωρίζουν τί εργασίαν έχει: όλοι λέγουν «κάνει μέτρα». Αλλά μη νομίζητε ότι κατασκευάζει «μέτρα» εξ εκείνων ά κέκτηνται άπαντες οι έπαγγελματίαι.

Η εργασία του είνε τούς προς οικοδομήν λίθους, τούς όποιους μεταφέροντες εκ των λατομείων φορητοί δίτροχοι άμαξαι, οίπτουν τῆδε κκεϊτε, όπου κτιζεται οικία, ό Μπαρμπαντωνής συλλέγων τας θέτει εις σειράν και σχηματίζει έν τετράγωνον, όπως εύκόλως λαμβάνουν οι κτίσται αυτοούς προς οικοδόμησιν. Αυτή είνε ή εργασία του. Εργασία επίπονος κουραστική.

Αλλ' ως έλθωμεν εις τό προκείμενον, τήν ιστορίαν του γέροντος αυτού τόν όποιον όλοι τόν γνωρίζουν ή συνδέονται διά φιλίας, όλίγοι μά πολλοί όλίγοι, δέ γινώσκουν τόν βίον τήν κατχωγάν του, τά κατορθώματά του.

Ήταν Κυριακή άπόγευμα και ό Μπαρμπαντωνής φυσικά άεπαύετο. Έξω στην αυλή είχε στήσει τό «γικτάκι» του κατᾷ τήν έκφρασίον του. Ήταν μακαρίως ζαπλωμένος έχων παρᾷ τό προσκεφάλαιον μίαν φάλην πλήρη οίνου, τό μόνον ρευστόν όπερ πίνει, αλλά κατᾷ διαλείμματα, και ώμίλει μετά τῆς γράϊας συζύγου του.

Είμαι φίλος αυτού, φίλος του παρελθόν-τος του και μετέβην διά να καθήσουμε, να μιλήσουμε, Με υπεδέχθη μετά δυσκόλως

άποκρυπτομένης χαράς και αγάπης και μέσα στη κουβέντα μας ήρχισεν άφήγού-μενος:

Τόν πατέρα μου τόν λέγανε Άναστάση και γεννήθηκε στο Σούλι. Πολέμησε και αυτός τόν Άλή πασσᾷ. Αμα έπεσε τό Σούλι με πήρε ό πατέρας μου και ή μάνα μου ή Άγνώ (Άγνή) και φύγαμε από τό Σούλι. Τραβήξαμε και πήγαμε στη Καστο-ρία και άπ' εκεί στη Τζώρτζα (Κορυτσάν).

Δυό ώρες μακρᾷ άπ' τῆ Τζώρτζα είνε τό χωριό Χότσιστα! Και ό πατέρας μου άγό-ρασε ένα σπήτι και τσιφλίκια. Στη Χό-τσιστα μεγάλησα κι' επήγα στο σχολείο, αλλά γράμματα δέν έμαθα γιατί ποτέ δέν πάταχα σχολείο, έδونه πολύ ζύλο τότε ό δάσκαλος. Γίνηκα δεκαπέντε χρονών και με πήγε ό πατέρας μου στη Σαλονίκη σ' άλλο βουργαφικο σχολείο, αλλά αμαθαίνε, ό λύκος γράμματα! Γύρισα στο χωριό. Γίνηκα τσοπάνος. Γίνηκα 20 χρονών, ά-φησα τό τσοπανηλικι και ήρθα στην Ά-θήνα στα 48 (δηλ. 1848) και έπιασα τῆ δουλειά μου πετρεᾷς. Βερεθήκα αυτή τῆ δουλειά και πήγα και γράφτικα στα «ρέμ-πελα του Ζαχομήλιου (δηλ. στο σώμα του Ζαχομήλιου του στρατηγού). Τότε ήρθ' ό Πάρκερ και έκανε κατοχή τόν Πειραιᾷ. Ήτανε στα 48 αυτό. Οι Άγγλοι είχανε στον Πειραιᾷ τά πλοιά τους κι' εμεις ει-χαμε πιάσει τῆς παράγκες ως τά Άμπε-λάκια.

Τότε, επειδή ό Άγγλος δέν έβγιν' άπ' τά κραβία να πολεμήσουμε, βγάλαμε ένν τραγουδι.

Έβγα Άγγλο να πολεμήσουμε να διης τουφεκι Έλληνικό σπαθι που να θεοίξη.

Λέγαμε κι' ένα άλλο άκόμα: Σπυρομήλιος με την πάλα Ζαχομήλιος με την πέννα Δευτερώσαν την Ελλάδα.

Αυτό τό τραγουδάγαμε μόνο μεεις οι Άρβανίτες.

Επειτα οι Άγγλοι φύγανε κι' έφυγα άπ' τό στρατό και πήγα στη δουλειά μου. Ναι. Αμα ήμουνα στρατιώτης ειχα πάει με τό άπόσπασμα για τούς ληστές. Μια μέρα στη Θήβα, μπήκαμε σ' ένα σπήτι και βρήκαμε μια γρηά.

— Πόσο χρονών είσαι μπάμπο, την ρω-τάω;

— Αμ' παιδάκι μου 76, μᾶς λέει.

— Μπράβο. Όσα χρόνια έχεις με τόση φύλλα να μᾶς κάνης μία πῆτα.

— Αμ' παιδάκι μου δέν έχω βούτυρο.

— Δέν πειράζει; ποιά σπήτι έχει;

— Έκεινο.

— Αι πήγαμε και ζήτησε.

Πήγε ή γρηά έφερε βούτυρο και μᾶς έ-κανε την πῆτα.

Ο Οθωνας μᾶς ειχε δώσει διαταγή ό,τι μπορούμε να κάνουμε για να ξε-λοθρεψουμε τούς ληστές. Ο,τι θέλαμε μπορούσαμε να κάνουμε!

Τέσσαρα χρόνια ειχα αυτή τῆ ζωή. Και μᾶζεψα τόσα λεπτά, ώστε τό καιρό π' ά-φέθηκα ειχα δύο χιλιάδες δραχμές. Ήμου-να φιλάργυρος. Ο,τι έβγα.να, στο κεμερί! Φετ δέν αγοράζαμε, τρώγαμε σ' όλα τά σπήτια, στα κονάκια, όπως τά λέγαμε τότε.

Τό λοιπόν άφέθηκα κι' έπιασα τῆ δου-λειά. Στα 52 παραιτήθηκα άπ' τό στρατό και στα 54 βγήκα άντάρτης στη Μακεδο-νία. Πήγα με τό Τσάμ' Κκρατάσο. Ο στρατηγός μ' έκανε μπουλουζή. Είχα στας διαταγᾷς μου 50 παλληκάρια. Είμαστε 20 μπουλούκια, που καθ' ένα μπουλουκι ειχε 30—50 παλληκάρια.

Ο άρχηγός ό πρώτος ήτανε ό Τσάμης Κκρατάσος, όλοι όλοι: είμαστε 500.

Μια νύχτα φύγαμε άπ' τήν Άθήνα. Πε-ράσαμε άπ' τήν Θήβα, άπ' εκεί στο Ξερο-χώρι και άπ' δξω άπ' τήν Λαμία μπρρκα-ριστήκαμε στα καίκια, κείνες που τῆς λένε «μπαρτσόρες» και ξεμπαρκαριστήκαμε στ' Άγιο Όρος.

Μόλις φτάσαμε στ' Άγιο Όρος άπ' τῆ χαρά τους οι καλόγεροι μᾶς κάνανε τρα-πέζι. Άρνιά στη σουβλα, κρασί κι' ό,τι θέ-λαμε και πιθιμούσαμε μᾶς δώνανε οι κα-λόγεροι. Μᾶς μεταλάβανε και κάνανε λει-τουργία έπειτα. Όλοι ήμαστε γονατιστοί με τά τουφεκια γάμω μεσ' τήν εκκλησιά.

Πρώτος μετάλαβε ό καπετάνιος, έπειτα

οι μπουλουζήδες και έπειτα τά 500 παλ-ληκάρια, όλοι στην άράδα!

Ήρθ' ή νύχτα και τομαστήκαμε για όδρομο. Οι καλόγεροι με τά βαγγέλια στα χέρια μᾶς ξεπροβοδίσανε. Πρωτο χωριό που πιάσαμε ήτανε ή Συκιές. Εκεί ήτανε 150 τουρκοι χωροφύλακες. Μόλις φτάσαμε εμεις αυτοί άπ' τό φόβο τους πήγαμε και κλει-στήκαμε στην εκκλησιά του χωριού.

Φτάσαμε εμεις μεσ' τό χωριό και μαζευ-τήκαμε όλοι: οι μπουλουζήδες να σκεφθουμε τί θα τούς κάνουμε τούς Τουρκοις πουτνε μεσα στην εκκλησιά γιατί δέν θέλανε να παραδοθουνε.

Ο καπετάνιος ειπε:

— Να βάλωμε παιδιά φωτιά στους μουρτάτες.

Ο,τι ειπε ό καπετάνιος τό δεχτή-καμε. Βάλαμε φρύγανα τ' ανάψαμε και σιγά-σιγά ή εκκλησία χώθηκε μεσα σε κπνῶ και φλόγες. Οι Τουρκοι ψηθήκαμε μεσα. Αμα έπαψε ή φωτιά σκάψαμε και τραβάγαμε, ποτε ποδάρια, ποτε χέρια, ποτε κορμιά τουρκικά. Όλα τ' άσημενια σπαθιά και τῆς παλάσκες των Τουρκων τ' άφήσαμε στην εκκλησιά του χωριού. Κανένας δέν πήρε ουτε ένα σπαθι ουτε ένα τουφεκι.

Φύγαμε άπ' τῆς Συκιές και πήγαμε σ' άλλα δυό χωριά. Τόν Άγιο Νικόλα και τόν Άγιο Νικήτα. Δέν μᾶς αντιστάθηκε κανένας. Όσοι Τουρκοι ήτανε στο χωριό τούς σκοτώσαμε και τούς σφάζαμε.

Τραβάγαμε μπροστά. Πήραμε άλλα δυό χωριά άκόμη.

Οχ πιάναμε και άλλα χωριά αν δέν μα-θαίναμε πῶς ταίς «βρατσίρες» που είχαμε μεσα τᾷ πολεμοπόδι και ταίς τροφῆς μᾶς, ταίς βούλεικζε μια τουρκικη άρμάθα. Χά-σαμε τό θάρρος μᾶς λιγάκι άπ' αυτό τό δυστύχημα, αλλά πιάσαμε άκόμη και τό χωριό Όρίλο. Τουρκοι δέν ήτανε πολλοί εκεί και τό πήραμε εύκολα. Περάσανε δυό μέρες άκόμα και μαθαίνουμε πῶς έρχεται γιλιάδες στρατός τουρκικός για να μᾶς βα-ρήση. Εμεις τόν περιμένουμε. Ως που νέρθη ό στρατός έμωσ για καλή μας τύχη πιάσαμε τήν τουρκικη πόστα και πήραμε δυό σακκια λίρες. Αμα μάθανε οι Τουρκοι αυτό πήγαμε να σκάσουνε. Τῆς λίρες ταίς μερασθήκαμε με τᾷ παλληκάρια δλα ίσα-ΐσια.

Τῆν άλλη μέρα έφτασαν οι Τουρκοι.

Εμεις να κάνουμε τίποτα μπροστά σε τόσο στρατό δέν μπορούσαμε. Πήραμε τᾷ βουνα και από πίσω οι Τουρκοι κυνήγι. Αλλά τί κάνουμε μεεις; Όσες λίρες είχαμε ταίς σκορπάγαμε εκεί που φεύγαμε. Οι Τουρκοι δέν κοιτάγαμε ποιά να μᾶς κυνη-γήσουνε, αλλά να μαζεύουνε λίρες. Τότε τούς δεκατίσαμε. Απάνω από χίλιους σκοτώσαμε και στο τέλος πήραμε στο κυ-νήγι τούς Τουρκοις. Κεϊ που τούς κυνη-γάγαμε μια σφαίρα με κτυπάει! Είμουνα τυχερός γιατί ή σφαίρα πέρασε ξυστρά στο κούτελο και δέν πεθανα. Αμέσως με πιά-σανε δυό παλληκάρια στον ώμο και με πήγαμε στους καλόγερους. Στο μοναστήρι με περιποιηθήκαμε και σε 20—25 μέρες γίνηκα καλά.

Αμα γίνηκα καλά, που καλλίτερα να μη γινόμενα να μη τραβάω τᾷ βάσανα τᾷ τωρινᾷ, ενώθηκα πάλι με τούς συντρό-φους μου στο μοναστήρι: τῆς Προσκύνησις, μικρό μοναστήρι με λίγα κελιά και καμ-μιά δεκαριά καλόγερους, όπου έμεναν. Κεϊ τέλειωσαν οι τροφες οι δικῆς μᾶς και τρώ-γαμε άπ' τούς καλόγερους. Καθήσαμε στο μοναστήρι καμμιά όδομάδα και έπειτα πήγαμε στο χωριό Όρμηλιά.

Καθήσαμε λίγο καιρό και κεϊ φύγαμε για τό Κομίτσι. Στο Κομίτσι μείναμε ένα μήνα. Εκεί πεθάνανε δυό σύντροφο: άπ' τῆ πείνα και τᾷ βάσανα. Ένα μῆνα τρώ-γαμε χόρτα και ψωμι μαυρο και κάποτε κᾶνα άρνι που μᾶς τᾷ φέρνανε οι χωριάτες κι' οι καλόγεροι.

Από εκεί, έπειτα από ένα μήνα μάθα-με τῆ κατοχή του Πειραιᾷ και αμέσως φύγαμε με πλοια που μᾶς έστειλε ό Ο-θωνας.

Φτάσαμε στη Χελιδά και από εκεί ήρ-θαμε στη Άθήνα. Μᾶς κάνανε τότε μια μεγάλη υποδοχή. Τότε διαλύθηκε τό μπου-λούκι του Κκρατάσσου και εγώ με κάτι άλλους πήγαμε πάλι στο σώμα του Σπυ-ρομήλιου.

Διέκοψε προς στιγμήν τήν όμιλίαν του ό

Μπαρμπαντωνής και έπειτα εξηκολούθησε

— Τό βλέπεις αυτό τό κουφάρι; έχει τραφή με μπαροϋτι και για αυτό βραστᾷ άκόμη...

E. N. Νάτσος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΥ

Περιπίτω εις αντίφασιν; Αλλά πταώ εγώ, αν τό παράθυρόν μου είνε τό πρωϊ φωτεινόν και τό βράδυ σκοτεινόν;

— Αισιοδοξία=τύφλωσις.

— Η τάξις είνε καλῶς ώργανωμένη τεμ-πελιά.

— Ημπορείς να μεταλείσης κάποιον. Αλλά να τόν πείσης ποτέ.

— Πές μου ποίον μισεί και θα σου ειπώ ποίον δυνααστρέφεται.

— Η δδύνη κάμνει τόν άνθρωπον χει-ρότερον.

— Η διανοητική και ή καλλιτεχνική μόρφωσις προφυλάττουν τόν άνθρωπον από τό γῆρας, όσον και ή υγιεινή.

— Θέλω, άρα ήμπορώ.

Τό άλθες είνε: Ημπορώ, άρα θέλω.

— Τό χοῖμα είνε ένα γεγοός. Α-νόητον είνε και να τό λατρεύη κανείς και να άρνῆται τήν αξίαν του.

— Ο άνθρωπος έδυντόμεισε τήν ζωήν του έφευρών τᾷ ήμερολόγια.

— Πρέπει να δυσπιστήεις εξ ίσου προς τούς ανθρώπους, οι όποιοι τᾷ έννοούν δλα και προς εκείνους, οι όποιοι δέν έννοούν τίποτε.

— Όλα ήμπορεί να τᾷ προσποιηθῆ και να τᾷ υποκριθῆ κανείς, ιδίως τήν φυσικ-ότητα.

— Τό γελοϊον δέν φονεύει παρᾷ ό,τι είνε προωρισμένον ν' άποθάνη.

— Μοῦ δα νείεις εις εκατό δραχμές; Ευχαριστώ.

Μοῦ δίδεις συμβουλᾷς; Δέν έχω άνάγκην.

Εάν ό άνθρωπος δέν άπέθνησκε ποτέ δέν θα έφεύρισκε τήν αιωνιότητα.

Δέν φοβούμαι τόν θάνατον... των άλλων! Δημοκρατία, μετριοκρατία, γραφειοκρα-τεία, τρία συνώνυμα του αυτού άσχήμου πράγματος.

Είνε κανείς πάντοτε δούλος κάποιου άν-θρώπου ή πράγματος—έστω και αν είνε δούλος τῆς οικίης του.

Τίποτε άνοητότερον από τήν κουβέντα δυό γυναικῶν. Η μάλλον κάτι υπάρχει: Η κουβέντα δυό άνδρων.

Η μωροτέρα ειδπίσις—άρκει να είνε ειδπ-δις—πιστεύεται πάντοτε από ανθρώπους νοήμονας.

Η άνοητοπότης θέλει ήρωας διά να φω-τίσουν τῆ λάσπη τῆς.

Εύκολώτερον να φθάση κανείς εις τό έ-ξοχον, παρᾷ εις τό φυσικόν.

Η αξία ενός ανθρώπου μετρείται τόσον με τᾷς φιλίας, όσον και με τᾷ μίσην, τᾷ όποια έμπνέει.

Δέν βλέπω γύρω μου παρᾷ ανθρώπους εύχαριστημένους από τόν έαυτόν των. Μα τόσοι λοιπόν ήλίθιοι υπάρχουν;

Ο θάνατος κάμνει να μᾶς εύρίσκουν προσόντα και άρετάς τᾷς όποίας κανείς δέν μᾶς υποπτεύετο, όταν εξούσαμεν.

Όσον σοφός και αν είνε ένας άνθρωπος, μ' ένδιαφέρει όλιγώτερο από μίαν καλήν βιβλιοθήκην.

Ταπεινοφροσύνη: Υπερτάτη άλαζονεία.

ΔΙΑΤΙ-ΔΙΟΤΙ

Διατί βρέχουσιν άκκαπαύστως δι' ύ-δατος ψυχρού τούς τροχούς μηχανών τινων; — Διότι αυτω πως ή εξάτμισις έλαττώνει τήν εκ τῆς ταχείας αυτών κινήσεως παρα-γομένην θερμότητα.

Διατί ή θάλασσα ένίοτε πρασινίζει; — Διότι: α.) Τό ύδωρ άντανκαλᾷ κυνοῦν φῶς, και άπορροφᾷ πράσινον, άπερ ή θά-λασσα μεταβιδάσει: εις τήν άμμον άσθη πρασινίζει, και αι άκτίνες αυτῆς δια-περῶσαι εκ νέου τό ύδωρ, κάμνουσιν ώστε άντι του φυσικού κυνοῦ των ύδάτων να έ-πικρατῆ τό πράσινον.—β.) Όταν τό ύδωρ έχη όλιγον βάθος, τό υπό τῆς ώχρᾷς άμμου έν τῷ πυθμένι: τῆς θαλάσσης άντανκαλώ-μενον φῶς έρχεται άνκαμειγμένον μετά του φυσικού κυνοῦ του ύδατος και μεταβάλλει αυτό εις πράσινον.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

Ο Άγγλος Ουίλς

ὅστις συλληφθεὶς παρὰ τὸ Μοναστήριον ὑπὸ Βουλγάρων ληστῶν ὑπέστη τὰ πάνδεινα καὶ τέλος ἐλυτρώθη ἀφ' ἑπιλήρωσε ἀρκετὸν ποσὸν καὶ τοῦ ἔκοψαν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐστειλαν εἰς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπον τῆς φιλοβουλγάρου Ἀγγλίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Φάρσα ἀγγλικῆς ἐφημερίδος

Μία βελγικὴ ἐφημερὶς ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς περίεργον εἰδήσιν: «Εἰς βαθύπλοτος Βέλγος ἀποθανὼν ἀφῆκε σύζυγον καὶ δύο τέκνα. Ἐν τούτων ἀπέθανε μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ δὲ εὐσεβὴς μήτηρ ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ 12 ὑγιεῖς νέους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ νὰ εὐχηθοῦν ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Τάφου ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ συζύγου καὶ τοῦ τέκνου τῆς.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.» Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Τὸ μενιὸν ὡς γλύκισμα.

Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας μανίας τῶν μεγαλοπλοῦτων εἶνε καὶ τὰ τρωγόμενα μενιού, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται ὡς γλύκισμα εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου. Εἰς πολλὰ τῶν ἐν τῷ Γουέστ Ἐντ τοῦ Λονδίνου ξενοδογείων ἔχει εἰσαχθῆ ἡ τελευταία αὐτῆ μὸδα, ἧτις δὲν εἶνε καὶ ὀλιγοδάπανος, διότι ἕκαστον μενιὸν κοστίζει μίαν γυνίαν δηλ. δρ. 30!

Ἐνοεῖται ὅτι ἡ ἀρχικὴ κατασκευὴ τῶν εἶνε ἀπλουστάτη συγκεκλιμένη ἐκ πάσας ἀμυγδαλοῦ καὶ ζαχαρέως, ἀλλ' ἡ τελειοποίησις τῶν γραμμῶν καὶ τῆς βλῆς καλλιτεχνικῆς διασκευῆς τὸ τέλειον, εἶνε τιλίαν ἐξόχου τέχνης, ἀπαιτούσης τὴν διὰ τῆς χειρὸς κατασκευασίαν εἰδικοῦ τεχνίτου, ὅστις χρειάζεται τρεῖς καὶ τέσσαρας πολλαῖς ὥρας διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνός μενιού. Τοιαῦτα μενιὸν θαυμασίας τέχνης εἶχον ἐσχάτως παρατεθῆ εἰς ἕν γεῦμα τοῦ Γουίνσορ καὶ οἱ συνδαιτημένους τὰ ἀπεκομίσαν μαζῆ τῶν ὡς ἐνθῦμιον ἀντὶ νὰ τὰ φάγωσιν. Ἐκαστον τούτων φέρει παρὰ πόδας τοῦ καταλόγου τῶν φαγητῶν: Γλύκισμα. Φάγετε τὸ μενιὸν ἡ δὲ μὸδα εἰσῆχθη τελευταίως καὶ εἰς πολλὰς τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν καὶ εἶνε ἐφευρέσεις Γερμανοῦ τινος ἀρχιζαχαροπλάστου, ὅστις φυσικὰ θὰ κάμῃ τὴν τύχην του, ἕως ὅτου καὶ ἡ τρέλλα αὐτῆ ὡς πολλὰ ἄλλα ζευθυμάνη.

Οἱ Πάπται

Πίος ὁ Ι'. ἀριθμεῖται ὁ 264ος πάππας. Τοῦτων 195 ἦσαν Ἴταλοί, 15 Γάλλοι, 13 Ἕλληνες, 8 Σύριοι, 6 Γερμανοί, 2 Ἀφρικανοί, 2 ἐκ Σαβοῦας, 3 ἐκ Δαλματίας καὶ ἀνὰ εἰς ἔξ Ἀγγλίας, Πορτογαλλίας, Ὀλλανδίας, Σουηδίας καὶ Κρήτης.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

Οἱ σύζυγοι εἶναι ὅπως ἡ μύτη ἡ ὅποια ἀπ' ὅπου κι' ἂν τὴν τραβῆς πηγαίνει.

Τοκτανικὴ παροιμία.

Οἱ Παρῖσιοι εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἵππων, τὸ καθαρτήριο τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὁ παράδεισος τῶν γυναικῶν.

Γαλλικὸν λόγιον.

Διὰ τὸν ἄνδρα κανεὶς φίλος δὲν δύναται νὰ ἀντισταθῆσιν τὴν σύζυγον· οὔτε ὑπάρχει δ' αὐτὸν καταφύγιον ὅμοιον τούτου, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ εὐρῇ ποτὲ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν καλῶν ἐργῶν βοθητὸν ἰσάξιον τῆς γυναικὸς του.

Οἶκος ἀνευ συζύγου δημοῖαζεν πρὸς ὄσος— ὅσος δ' ἀληθῆς ὁ μετὰ συζύγου.

Ἰνδικὰ ἀξιώματα.

Ὁ γάμος γυναικὸς μετὰ νέου εἶνε γάμος δαίμονος.

Γαλλικὴ παροιμία

Πρόσωπον λυπημένον καὶ αὐστηρὸν καὶ λόγοι δυσάρεστοι ἀπομακρύνουν τοὺς φίλους.

Περσικὸν λόγιον

Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας ποτὲ δὲν παλῆθωνει.

Γερμανικὴ παροιμία

Τὸν πλοῦτον δὲν τὸν ἀποκτᾷ κανεὶς χωρὶς κόπου, δὲν τὸν κατέχει χωρὶς φόβου, δὲν τὸν ἀπολαύει ἀναμαρτήτως, δὲν τὸν γάνει ἀνω ὀδύνης.

Ἀρχαία σκανδιναβικὴ παροιμία

Ἄνθρωπος χωρὶς χροῖματα εἶνε πεθαμένος ποῦ περιπατεῖ.

Ἰταλικὴ παροιμία

Πρὶν μῆτις στὸ περιθώριον τοῦ γάμου ποῖπει νὰ ἔχῃ σπῆτι ποῦ νὰ μένῃ· χωρὶς γάμου νὰ καλλιτεργῆ καὶ ἀμπελῆα νὰ τρυφᾷ καὶ νὰ πίνῃ.

Ἰσπανικὴ παροιμία

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

Ἐκαστον τούτων θὰ λάβῃ 160 λίρας δι' ἐξοδα ταξιδίου καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἄλλας τσάσας ὡς ἀποζημίωσιν τῶν ἡμεραργίων τῶν.

Ἐξ νέου παρουσιάσθησαν ὑπολείπεται δὲ νὰ εὐρεθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἔξ.»

Τὴν ἐπομένην τῆς δημοσιεύσεως παρουσιάσθησαν 40 ὑγιεῖς νέοι εἰς τὴν ἐφημερίδα ζητοῦντες νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ προσκυνήμα αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖ ὁμως ἔμαθον πρὸς μεγάλην τῶν ἀπαγορεύσεων ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο ψευδής.

Ἡ ἐφημερὶς κατηγγέλεθ' ἐπὶ ἀπάτη ἄλλ' ἠθώθη.

ΑΠΟ ΤΑ „ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ“ Η ΑΜΑΡΤΙΑ

Ἡ Ἀμαρτία ἀνθρώπινη στὴν Κρίσι ἐμπρὸς προβαίνει, μετὰ τὴν μαλλίαν τῆς ἐξέλεκτα, μετὰ τὴν φεῖδιαν ἐφ' ἡ ἑσόμενῃ. Ρίχνει τὴν δίκωμη ματιὰ νὰ κάμῃ καὶ νὰ κόμῃ... Στὰ χεῖλη τῆς τὰ γελασῆ, στὴν ξαναμμένη ὄψη, στὰ ὀδόνθα στήθη τὰ λευκά, στὸ δλόγγυνο κορμὶ τῆς, ἀνίκητη, σπασταριστὴ φαίνεται ἡ δύναμις τῆς.

Ἀπὸ τὸ θρόνον τῆς ψηλῆ στέφει τῆς λέγει ἡ Κρίσι: «Ὡ σὺ, δουλεύουσα τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς μεθῶς, σκληρὸν μαχαίρι τοῦ φονῆ, χαμόγελο τοῦ φεῖδι, ἔξοχη τρέλλα τοῦ θυμοῦ, κοροδιότυπε τοῦ κλέφτη, μαῦρο σκοινίδι ποῦ ἔρητι τοῦ ἡλιου τὸ φῶς νὰ ὀφθῆ, πῆς μου, Ἀμαρτία, τί μπορεῖ στή γῆ νὰ οὐ φοβῆσθ; Ὀνομος;— Ὀρμ!— Ἡ Κόλασις;— Μὴδὲ κί αὐτῆ!»

Κί ἡ ἁμαρτία ἀποκρίθηκε: «Ἡ ἀγάπη! αὐτὴ μὴ νάχα!»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἀγγερινόν, Πάτρας.— Ἡ ἔγκριστις ἡ μὴ «λαϊκῶν» ἀτορξ ἡμῆς καὶ ὄχι τοὺς ἀναγνώστας μας παρὰ τῶν ὁποίων δὲν δεγόμεθα παρατηρήσεις. Τί θὰ εἶνε αὐτῆ ἡ πραγματεία ἡ περὶ γάμου; Πιὰ στείλατε τὴν μας νὰ τὴν δοῦμε. Τὴν διὰ «Σόκριν»... ἡθελοποίησιν ἴσως νὰ τὴν κάμῃ, ὁ «Παλιάνθρωπος» καὶ τὸ «Φλέρετ» ὄχι ὅμως καὶ τὸ Α.Ο.Δ.Ο. ἔνα ἰοικογενειακὸν περιοδικὸν σεβόμενον ἑαυτὸ καὶ τοὺς ἀναγνώστας του.

Κ. Γ. Τρόνν, Μεθώνων.— Τὰ περὶ σχολαστικῶν διὰ νὰ μᾶς τὰ στέλλετε;

Κ. Ζῆτα Κρούτ, Θήβας.— Εἰς τὰ προσεχῆς ἀφενύκτος.

Ἄλκυονα, Ἐνταῦθα.— Κάτι παρόμοιον πρὸς τὸ σταλὲν ἔχει δημοσιεῦθῃ καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ Α.Ο.Δ.Ο.

Ἐδερῖαν Ἀῦραν, Ἡράκλειον, Κρήτης.— Ἐλήφθησαν οἱ Μαργχοῖται. Ἡ κρίσις τοῦ διαγωνισμοῦ ἀργεῖ διότι λαμβάνομεν ἀκόμη ἀπαντήσεις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Κ. Γεώρ. Θ. Κελεπούρν, Ἐνταῦθα. Τὸ δημοσιεύομεν.

Χωρὶς γονεῖς

Μικρὸ μου τ' ἔχεις μέσα σου καὶ εἶσαι πικραμένο, μὴπως κανεὶς σ' ἐμάλωσε;...

Τώρα π' ἀθροῦν τὰ λούλουδα κ' σὲ μωρομένον χρῖνον, κ' ἡ ἀνοῖξι χαμόγελο σ' ὅλη τὴν πλάσι χύνει.

Ἐσὺ τί στέκεσαι ἀκυροῦ καὶ γίνεσαι μαῦρα δάκρυα, τ' ἔχεις μικρὸ μου εἶπέ μου τὸ ποῖα σὲ κατέχουν πάθια;

Τι ἔχεις;... κ' ἔγινε γιὰ σὲ ὅλος ὁ κόσμος μῆτις;

Εἶνε σκληρὸ, πολὺ σκληρὸ προτοῦ νὰ μεγαλωῆσαι βᾶπαν πίκρας καὶ καυμούς τόσο μικρὸ νὰ νοιώσῃς.

Πῆς μου μικρὸ μου τί ἐπαθεῖς καὶ κλαίεις καὶ θρηνεῖς; «Ἀχ! ἔνε μου κ' ἀπῆντησεν, εἶμαι χωρὶς... γονεῖς».

Καὶ τώρα κάθε μου γὰρ κάθε παρηγοριά μου, χαίτηκα, κ' ἔγω συντροφία τὰ μαῦρα δάκρυά μου!»

Κ. Ε. Νάττον, Ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιεῦθῃ.

Ἀνέφελον Οὐρανόν, Ἡράκλειον Κρήτης.— Σαλόνι δημοσιεύεται.

Κ. Π. Στραβοπόδην, Πειραιᾷ. Ὁ «Λιθοξόος» εἶνε γνωστότατος ὡς δημοσιεύεται εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικὰ περιοδικὰ. Τὸ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ 7 δημοσιεύομεν ἔνταῦθα.

Ὁ ἀριθμὸς 7 ἐπαῖξε πάντοτε ἐν τῷ κοινωνικῷ βεσῆρω μέρει, ἔνα μὴ εἴπω ἕκτακτον, ἀλλὰ παραδόξον καὶ λαὸν ἰδιορρυθμον.

Οἱ ἀρχαῖοι ἠρέθοντο 7 πλανήτας, 7 ἀρχικὰ χρώματα, 7 σωτήρας, καὶ 7 ὁμάς· εἴτα 7 θαύματα τοῦ κόσμου, 7 σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ 7 εἶδη ἱπποδρομιῶν ἀγῶνας. 7 ἀρχηγοὶ εἶχον ἐκστρατεύσει εἰς Θήβας. Πᾶς τις γνωρίζει 7 ἡμέρας ἔχει ἡ ἐβδόμη. Ἐπὶ πολλὸν χρόνον 7 μόνον μέταλλα ἦσαν γνωστά. Δὲν εἶμαι μουσικός καὶ ἐν τούτοις γνωρίζω ὅτι 7 εἶσιν οἱ μουσικοὶ τόνοι. Μία ἐπίσημος ἀπτορία ἐλέγεν ὅτι πᾶσα κυρία θέλουσα ν' ἀκολουθήσῃ ἀστειρῶς τὸν συρμὸν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ 7 ἐσθήτας, 7 χρωμάτων. Ὅταν ἡ-μῆν ἴτετῆς ἡ μητέρα μου μοὶ εἶπεν ὅτι ἔγω ἡλικίαν τοῦ λογιχοῦ. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν βρησκεῖαν ὁ ἀριθμὸς 7 ἦτο ἔξοχος καὶ παρὰ τοῖς εἰδωλοτάτοις ἀκόμη. Οἱ Ἕλληνες ἔθουν συγγὰς 7 θύματα. Ἐν τῇ βίβλῳ ὁ ἀριθμὸς 7 συγγὰς εὐρίσκεται, ὡς 7 ἐκκλησιαί, 7 λυγνίαι, ἡ 7 φωτος χρυσὴ λυγία, 7 κηροπήγια, 7 ἀστέρες, 7 σφραγίδες, 7 σαλπιδες, 7 ἀγγελοὶ, 7 κεφαλαὶ δρακόντων, 7 διαδήματα ἄνια ἔφερον.

Ἐλημονῆστι τὴν ὥραν μας Ἐπτάλοπον καὶ τοὺς 7 ἀδελφοὺς Μακκαβέους. Τί λέγω; παραλείπω τὰς 7 πληγὰς Αἰγύπτου. Ληθμονῶ ἐπίσης ὅτι πλέον ἡ ἅπαξ ὀφελω νὰ ἀναφέρω τοὺς 7 ψαλμοὺς τοῦ μετανοούντος. Γνωρίζετε δὲ πάντες τὸ δημῶδες λόγιον, ὅτι ὁ σοφὸς ἡμάρτανε 7 φορές τὴν ἡμέραν. Ἐν δὲ τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ

ἀριθμοῦσιν 7 μέρη τῆς ἀκολουθίας ἡ ὥρας κανονικῆς, τὰς 7 γὰρας καὶ λύπας τῆς Πλασθένου, τὰ 7 δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ κατήχησις διδάσκει ἡμῖν 7 μυστήρια καὶ 7 θανάσιμα ἁμαρτήματα.

Κ. Ν. Γ. Κυλλῆν, Λεκαῖνα.— Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφετε διὰ τὸ Α.Ο.Δ.Ο. Στείλατε μας λαογραφήματα καὶ ἔτσι συμμετέχετε καὶ εἰς.

Σκοδόσκα, Ἐνταῦθα.— Τὸ νέον σας ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον. Πιὰ προσέξατε τὸ ληγάκι! Κ. Α. Λόντον, Ἐνταῦθα.— Αἰνίγματα νὰ μὴ μᾶς στείλατε, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀστειῖον Διανοτήγυδο.

Κ. Σαῦρ, Σκαργίδαν, Μπρεσλάου Νοτίου Ἀφρικῆς.— Αἱ λύσεις ἐλήφθησαν. Στείλατε μας.

Φιλιανθῆ, Λευκάδα.— Ἐλήφθησαν αἱ σταλεῖσαι ἐρωτήσεις.

Κ. Ε. Παπαδάκην, Ἡράκλειον Κρήτης.— Τὸ σαλόνι ἐλήφθη καὶ δημοσιεύεται.

Κ. Φῶτον Γιοβόλλην, Κέρκυραν.— Φύλλα λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.

Κ. Ἐπ. Γ. Βρόνδαν, Ἀλεξάνδρειαν Αἰγύπτου.— Δημοσιεύομεν τετράστιχα τινὰ τοῦ ποιήματος.

Ὁρκος Μακεδονομάχους

Μάννα, πάσσε τ